

TOIMINTASELOSTUS PUOLUEEN XVII EDUSTAJAKOKOUKSELLE NKP(b):n KESKUSKOMITEAN TYÖSTÄ ⁷⁰

tammikuun 26 pnä 1934

I

MAAILMAN KAPITALISMIN JATKUVA PULA JA NEUVOSTOLIITON ULKOPOLIITTINEN ASEMA

Toverit! Puolueen XVI edustajakokouksesta on kulunut yli kolme vuotta. Tämä ajanjakso ei ole kovin pitkä. Mutta se on sisältörikkaampi kuin mikään muu ajanjakso. Mielestäni ei yksikään viimeisen vuosikymmenen ajanjaksoista ole ollut niin rikas tapahtumista kuin tämä ajanjakso.

Taloudellisella alalla nämä vuodet ovat olleet jatkuvan yleismaailmallisen talouspulan vuosia. Pula ei ole vallannut ainoastaan teollisuutta, vaan myöskin maatalouden kokonaisuudessaan. Pula ei ole raivonnut ainoastaan tuotannon ja kaupan piirissä. Se on siirtynyt myöskin luoton ja rahan kiertokulun piiriin kääntäen maiden välillä vakiintuneet luotto- ja valuuttasuhteet ylösalaisin. Kun ennen siellä täällä vielä kiisteltiin siitä, onko maailman talouspulaa olemassa vaiko ei, niin nyt ei siitä enää kiistellä, sillä pulan olemassaolo ja sen tuhoavat vaikutukset ovat liiankin selviä. Nyt kiistellään jo muusta — voidaanko pulasta päästä pois vai eikö ulospääsyä ole, ja jos siitä on ulospääsy, niin miten on edelleen meneteltävä?

Poliittisella alalla nämä vuodet ovat olleet suhteiden edelleen kärjistymisen vuosia sekä kapitalististen maiden kesken että näiden maiden sisällä. Japanin sota Kiinaa vastaan ja Mantshurian miehittäminen, jotka ovat kärjistäneet suhteita Kauko-Idässä; fasismin voitto Saksassa ja revanshijatuksen voitolle pääsy, jotka ovat kärjistäneet suhteita Euroopassa; Japanin ja Saksan eroaminen Kansainliitosta, mikä on antanut uuden sysäyksen asevarustelujen kasvulle ja imperialistiseen sotaan valmistautumiselle; fasismin tappio Espanjassa⁷¹, mikä vieläkin kerran osoittaa, että vallankumouksellinen kriisi kypsyy ja fasismi ei ole ollenkaan pitkäikäinen, — sellaiset ovat selostuskauden tärkeimmät tosiasiat. Eipä ihme, että porvarillinen passifismi on henkitoreissaan ja aseistariisumistendenssien tilalle tulevat avoimesti ja suoranaisesti aseistamis- ja lisääseistamistendenssit.

Näiden taloudellisten järkytysten ja sotilaallispoliittisten katastrofien myllertävien aaltojen keskellä seisoo Neuvostoliitto erillään kuin kallio jatkaen sosialistista rakennustyötään ja taisteluaan rauhan säilyttämiseksi. Kun siellä, kapitalistimaissa, yhä vielä raivoaa talouspula, niin Neuvostoliitossa jatkuu nousu sekä teollisuuden että maatalouden alalla. Kun siellä, kapitalistimaissa, on käynnissä kuumeinen valmistautuminen uuteen sotaan maailman ja vaikutusalueiden uudestijakamiseksi, niin Neuvostoliitto jatkaa järjestelmällistä, sitkeää taistelua sodan uhkaa vastaan ja rauhan puolesta, eikä voida sanoa, ettei Neuvostoliiton ponnisteluilla tällä alalla olisi ollut mitään menestystä.

Sellainen on kansainvälisen tilanteen yleiskuva tällä hetkellä.

Siirtykäämme tarkastelemaan kapitalististen maiden taloudellista ja poliittista tilannetta koskevia tärkeimpiä tosiasioita.

1. TALOUSPULAN KULKU KAPITALISTISISSA MAISSA

Nykyinen talouspula kapitalistisissa maissa eroaa kaikista samantapaisista pulista muun muassa siinä suhteessa, että se on kauimmin jatkuva ja pitkällisin. Kun aikaisemmat pulat kestivät 1—2 vuotta, niin nykyinen pula jatkuu jo viidettä vuotta hävittäen vuodesta toiseen kapitalististen maiden taloutta ja ihmien siitä edellisinä vuosina kertynyttä rasvaa. Eipä ihme, että tämä pula on raskain kaikista pulista.

Millä on selitettävissä tämän nykyisen teollisuuspulan tavattoman pitkällinen luonne?

Se on selitettävissä ennen kaikkea sillä, että teollisuuspula on vallannut poikkeuksetta kaikki kapitalistiset maat vaikeuttaen toisten maiden luovimista toisten maiden kustannuksella.

Se on selitettävissä toiseksi sillä, että teollisuuspula on punoutunut yhteen maatalouspulan kanssa, joka on vallannut poikkeuksetta kaikki maatalousmaat ja puolittaiset maatalousmaat, mikä ei ole voinut olla vaikeuttamatta ja syventämättä teollisuuspulaa.

Se on selitettävissä kolmanneksi sillä, että maatalouspula on tänä aikana voimistunut ja vallannut kaikki maatalouden alat, karjanhoito siihen luettuna, vieden sen rappioon, siirtymiseen konetyöstä käsin tehtävään työhön, traktorin korvaamiseen hevosella, keinolan-
noitteiden käytön jyrkkään supistamiseen ja joskus täydelliseen kieltäytymiseenkin niistä, mikä on vieläkin enemmän pitkistänyt teollisuuspulaa.

Se on selitettävissä neljänneksi sillä, että teollisuudessa vallassa olevat monopolikartellit pyrkivät säilyttämään tavarain korkeat hinnat,—seikka, joka tekee pulan erikoisen tuskalliseksi ja estää tavaravarojen tyhjentymistä.

Se on selitettävissä vihdoin sillä,— ja tämä on pääasia,— että teollisuuspula puhkesi kapitalismin yleisen pulan oloissa, jolloin kapitalismilla ei enää ole eikä voikaan olla tärkeimmässä valtioissa eikä myöskään siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa sitä voimaa ja kestävyyttä, mikä sillä oli ennen sotaa ja Lokakuun vallankumousta, jolloin kapitalististen maiden teollisuus sai perinnöksi imperialistiselta sodalta tuotantolaitosten kroonillisen alikuormituksen ja työttömien miljoona-armeijat, joista se ei enää jaksaa vapautua.

Tällaiset ovat ne seikat, jotka ovat aiheuttaneet nykyisen teollisuuspulan erittäin pitkällisen luonteen.

Nämä seikat selittävät myöskin sen tosiasian, että pula ei ole jäänyt yksinomaan tuotannon ja kaupan piiriin, vaan on ulottunut myöskin luottojärjestelmään, valuuttaan, velkasitoumusten piiriin j.n.e. lyöden murskaksi perinnäisesti vakiintuneet suhteet sekä eri maiden välillä että yhteiskunnallisten ryhmien välillä eri maissa.

Suuri osuus on tässä ollut tavaroiden hintojen alenemisella. Huolimatta monopolikartellien vastarinnasta on hintojen aleneminen jatkunut luonnonvoimaisesti; ennen kaikkea ja kaikkein eniten ovat alentuneet järjestymättömien tavaranomistajien — talonpoikien, käsityöläisten, pikkukapitalistien — tavaroiden hinnat ja vain vähitellen ja vähemmässä määrin järjestyneiden tavaranomistajien, kartelleiksi yhtyneiden kapitalistien

tavaroiden hinnat. Hintojen aleneminen on tehnyt velallisten (teollisuudenharjoittajat, käsityöläiset, talonpojat j.n.e.) aseman sietämättömäksi ja päinvastoin velkojain aseman ennenkuulumattoman etuoikeuteksi. Tällaisen tilanteen täytyi johtaa ja se todella johtikin liikkeiden ja eri liikkeenharjoittajien suunnattoman laajaan vararikkoutumiseen. Viimeisten kolmen vuoden aikana on tällä pohjalla tuhoutunut kymmeniä tuhansia osakeyhtiöitä Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa, Saksassa, Englannissa ja Ranskassa. Osakeyhtiöiden vararikkoja seurasi valuuttojen arvon aleneminen, mikä helpotti jonkin verran velallisten asemaa. Valuuttojen arvon alenemista seurasi valtion laillistuttama niin ulkomaisten kuin kotimaistenkin velkojen maksamatta jättäminen. Kaikille on tunnettua sellaisten pankkien romahdus kuin Darmstadtin pankin ja Dresdenin pankin Saksassa, Kredit-Anstaltin Itävallassa ja sellaisten konsernien romahdus kuin Kreugerin konsernin Ruotsissa, Insull-Konsernin Yhdysvalloissa j.n.e.

On ymmärrettävää, että näitä ilmiöitä, jotka horjuttivat luottojärjestelmän perustoja, täytyi seurata ja niitä todella seurasi maksujen lakkautus luottojen ja ulkomaisten lainojen alalla, maksujen lakkautus liittolaisten välisten velkojen alalla, pääoman viennin lakkaaminen, uusi ulkomaankaupan supistuminen, uusi tavaroiden viennin supistuminen, ulkomaanmarkkinoista käytävän taistelun voimistuminen, kauppasota maiden välillä ja — dumping. Niin, toverit, dumping. En puhu luulotellusta neuvostodumpingista, josta vielä aivan hiljattain Euroopan ja Amerikan jalojen parlamenttien eräät jalosukuiset edustajat huusivat äänensä

käheiksi. Puhun todellisesta dumpingista, jota nyt melkein kaikki „sivistys“-valtiot harjoittavat ja josta nuo urhoolliset ja jalosukuiset parlamenttiedustajat viisaasti vaikenevat.

Ymmärrettävää on myöskin se, että nämä teollisuuspuuraa seuranneet tuhoisat ilmiöt, jotka pääsivät valloilleen tuotannon piirin ulkopuolella, eivät ole voineet olla vuorostaan vaikuttamatta teollisuuspuolan kulkuun sen vaikeuttamisen ja syventämisen mielessä.

Tällainen on yleinen kuva teollisuuspuolan kulusta.

Esitän eräitä virallisesta aineistosta otettuja numeroita, jotka kuvaavat teollisuuspuolan kulkua selostuskaudella.

*Teollisuustuotannon määrä prosenteissa
vuoteen 1929 verrattuna:*

	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Neuvostoliitto	100	129,7	161,9	184,7	201,6
Yhdysvallat .	100	80,7	68,1	53,8	64,9
Englanti . . .	100	92,4	83,8	83,8	86,1
Saksa	100	88,3	71,7	59,8	66,8
Ranska	100	100,7	89,2	69,1	77,4

Tämä taulukko, kuten näette, puhuu itse puolestaan.

Samaan aikaan kun tärkeimpien kapitalistimaiden teollisuustuotanto vuosi vuodelta laski vuoden 1929 tasoon verrattuna ja vasta vuonna 1933 alkoi hiukan toipua, saavuttamatta kuitenkaan vielä likimainkaan vuoden 1929 tasoa, on Neuvostoliiton teollisuus vuosi

vuodelta kasvanut ollen yhtämittaisen nousun pro-
sessissa.

Samaan aikaan kun tärkeimpien kapitalistimaiden teollisuus osoittaa tuotantonsa määrän supistumista vuoden 1933 loppuun mennessä keskimäärin 25%:lla ja enemmänkin vuoden 1929 tasoon verrattuna, on Neuvostoliiton teollisuus tänä aikana kasvanut enemmän kuin kaksinkertaiseksi, s.o. enemmän kuin 100%:lla. (Suosionosoituksia.)

Tästä taulukosta päätellen saattaisi näyttää siltä, että neljästä kapitalistisesta maasta on Englanti suosituimmassa asemassa. Mutta se ei pidä täysin paikkaansa. Kun otetaan näiden maiden teollisuus ja verrataan sitä sodanedelliseen tasoon, niin kuva muuttuu jossain määrin toisenlaiseksi.

Vastaava taulukko on tällainen.

*Teollisuustuotannon määrä prosenteissa
sodanedelliseen tasoon verrattuna:*

	v. 1913	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Neuvostoliitto	100	194,3	252,1	314,7	359,0	391,9
Yhdysvallat .	100	170,2	137,3	115,9	91,4	110,2
Englanti . . .	100	99,1	91,5	83,0	82,5	85,2
Saksa	100	113,0	99,8	81,0	67,6	75,4
Ranska	100	139,0	140,0	124,0	96,1	107,6

Englannin ja Saksan teollisuus, kuten näette, ei ole vieläkään saavuttanut sodanedellistä tasoa, kun

taas Pohjois-Amerikan Yhdysvallat ja Ranska ovat sivuuttaneet sen joillakin prosenteilla, mutta Neuvostoliitto on kohottanut, lisännyt teollisuustuotantoaan tänä kautena sodanedelliseen tasoon verrattuna enemmän kuin 290%. (Suosionosoituksia.)

Mutta näistä taulukoista seuraa vielä eräs johtopäätös.

Samaan aikaan kun tärkeimpien kapitalististen maiden teollisuustuotanto on koko ajan vuodesta 1930 ja varsinkin vuodesta 1931 alkaen laskenut joutuen vuonna 1932 laskunsa alimpaan kohtaan,— on se vuonna 1933 alkanut jossain määrin toipua ja kohota. Jos otetaan tiedot kuukausittain vuosilta 1932 ja 1933, niin ne vahvistavat tämän johtopäätöksen vieläkin selvemmin, sillä ne osoittavat, että näiden maiden teollisuudessa sen tuotannon heilahteluista huolimatta vuoden 1933 kuluessa ei ole ilmennyt tendenssiä, joka veisi alaspäinheilahdukset suurimman laskun tasolle saakka, joka oli kesällä vuonna 1932.

Mitä se merkitsee?

Se merkitsee, että tärkeimpien kapitalistimaiden teollisuus on nähtävästi jo sivuuttanut laskunsa alimman kohdan, johon se vuoden 1933 aikana ei enää palannut.

Jotkut ovat taipuvaisia panemaan tämän ilmiön yksinomaan keinotekoisten tekijäin, sellaisten kuin sota-inflatiokonjunktuurin vaikutuksen syyksi. Epäilemätöntä on, että sota-inflatiokonjunktuurilla on tässä melkoinen osuus. Tämä pitää paikkansa varsinkin Japanin suhteen, missä tämä keinotekoinen tekijä on pääasiallinen ja ratkaiseva voima jonkinlaisessa elpymisessä eräillä, pääasiassa sotateollisuuden, aloilla.

Mutta olisi karkea virhe selittää kaikki sota-inflatiokonjunktuurilla. Sellainen selitys on väärä jo siksin, että luonnehtimaani jonkinlaista edistystä teollisuudessa ei havaita erillisillä eikä satunnaisilla alueilla, vaan kaikissa tahi melkein kaikissa teollisuusmaissa, myöskin lujan valuutan maissa. Ilmeistä on, että sota-inflatiokonjunktuurin ohella tähän vaikuttavat myöskin kapitalismin sisäiset taloudelliset voimat.

Kapitalismin on onnistunut jonkin verran helpottaa teollisuuden asemaa **työläisten kustannuksella** — voimistaen heidän riistoaan voimaperäistämällä heidän työtään, **farmarien kustannuksella** — noudattamalla alimpien hintojen politiikkaa heidän työnsä tuotteisiin, elintarvikkeisiin ja osittain raaka-aineisiin nähdessä, siirtomaiden ja **taloudellisesti heikkojen maiden talonpoikien kustannuksella** — alentamalla vieläkin enemmän heidän työnsä tuotteiden, pääasiallisesti raaka-aineiden ja sitten elintarvikkeiden hintoja.

Merkitseekö tämä, että tässä on kysymys pulan muuttumisesta tavalliseksi depressioksi, lamakaudeksi, jota seuraa teollisuuden uusi nousu ja kukoistus? Ei, se ei merkitse sitä. Ainakaan ei nykyään ole olemassa sellaisia tietoja, suoranaisia eikä välillisiä, jotka osoittaisivat kapitalististen maiden teollisuuden lähenevää nousua. Enemmänkin: kaikesta päättäen ei sellaisia tietoja voi ollakaan, ei ainakaan lähiaikoina. Ei voi olla siksi, että edelleenkin vaikuttavat kaikki ne epäsuotuisat olosuhteet, jotka eivät salli kapitalististen maiden teollisuuden kohota vähääkään voimakkaammin ylöspäin. Kysymyksessä on jatkuva kapitalismin **yleinen pula**, jonka vallitessa tapahtuu **taloudellinen pula**, kysymyksessä on tuotantolaitosten kroonillinen

alikuormitus, kroonillinen joukkotyöttömyys, teollisuuspuolan yhteenpunoituminen maatalouspuolan kanssa, se, ettei ole havaittavissa tendenssiä kiinteän pääoman vähänkään huomattavaan uusimiseen, joka on tavallisesti enteenä nousun lähenemisestä, j.n.e., y.m.s.

Ilmeisesti on kysymyksessä siirtyminen teollisuuden laskun alimmasta kohdasta, teollisuuspuolan syvimmän laskun pisteestä depressioon, lamakauteen, mutta ei tavalliseen, vaan erikoislaatuiseen lamakauteen, joka ei johda teollisuuden uuteen nousuun ja kukoistukseen, mutta ei myöskään vie sitä takaisin alimman laskun pisteeseen.

2. POLIITTISEN TILANTEEN KÄRJISTYMINEN KAPITALISTISISSA MAISSA

Pitkällisen talouspuolan tuloksena on ollut tähän saakka ennenkuulumaton kapitalististen maiden poliittisen tilanteen kärjistyminen sekä näiden maiden sisällä että niiden välillä.

Taistelun kiihtyminen ulkomaanmarkkinoista, vapaa-kaupan viimeisten jätteidensä hävittäminen, suojatullit, kauppasota, valuuttasota, dumping ja monet muut samantapaiset toimenpiteet, jotka ilmaisevat äärimmäistä natsionalismia talouspolitiikassa, ovat kärjistäneet äärimmilleen eri maiden välisiä suhteita, luoneet maaperän sotilaallisille yhteentörmäyksille sekä asettaneet päiväjärjestykseen sodan — maailman ja vaikutusalueiden uudestijakamisen keinona voimakkaimpien valtioiden eduksi.

Japanin sota Kiinaa vastaan, Mantshurian miehittäminen, Japanin eroaminen Kansainliitosta ja tun-

keutuminen Pohjois-Kiinaan ovat kärjistäneet tilannetta entistä enemmän. Taistelun kiihtyminen Isosta valtamerestä, Japanin, Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen, Englannin ja Ranskan merisotavarustelujen kasvu ovat tuloksena tästä kärjistymisestä.

Saksan eroaminen Kansainliitosta ja revanshin aave ovat antaneet uuden sysäyksen tilanteen kärjistymiselle ja asevarustelujen lisääntymiselle Euroopassa.

Ei ole ihme, että porvarillinen pasifismi viettää nykyään kituvaa elämää ja että aseistariisumisjaarittelun tilalle tulevat „asialliset“ keskustelut aseistautumisesta ja lisääseistautumisesta.

Taaskin, samoin kuin vuonna 1914, astuvat etualalle sotaisen imperialismin puolueet, sota- ja revanshipuolueet.

Asiat ilmeisesti kehittyvät uutta sotaa kohti.

Samojen tekijäin vaikutuksesta kapitalististen maiden sisäinen tilanne kärjistyy vieläkin enemmän. Neljä vuotta kestänyt teollisuuspula on näännyttänyt työväenluokan ja saattanut sen epätoivon valtaan. Neljä vuotta kestänyt maatalouspula on saattanut omistamattomat talonpoikaiskerrokset täydelliseen häviöön ei vain tärkeimmissä kapitalistisissa maissa, vaan myöskin ja erikoisesti riippuvaisissa maissa ja siirtomaissa. Tosi asia on, että huolimatta kaikenlaisista tilastollisista tempuista, joiden tarkoituksena on pienennellä työttömien lukumäärää, on työttömien lukumäärä noussut Englannissa porvarillisten virastojen virallisten tietojen mukaan 3 miljoonaan, Saksassa 5 miljoonaan, Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa 10 miljoonaan, puhumattaakaan muista Euroopan maista. Lisätkää tähän osittain työttömät, joita on enemmän kuin kymmenkunta mil-

joonaa, lisätkää tähän taloudelliseen häviöön joutuneiden talonpoikien miljoonajoukot, niin te saatte likimääräisen kuvan työtätekevien joukkojen puutteesta ja epätoivoisesta tilasta. Kansanjoukot eivät ole vielä päässeet niin pitkälle, että lähtisivät rynnäkköön kapitalismia vastaan, mutta että rynnäkköajatus kypsyy joukkojen tietoisuudessa — siitä tuskin voi olla epäilystä. Siitä ovat paljon puhuvana osoituksena vaikkapa sellaiset tosiasiat kuin Espanjan vallankumous, joka kukisti fasistisen valtakomennon, ja neuvostoalueiden kasvu Kiinassa, jota kasvua ei voi pysäyttää Kiinan ja ulkomaisen porvariston yhdistynyt vastavallankumous.

Tämä oikeastaan selittääkin sen seikan, että kapitalististen maiden vallassaolevat luokat hävittävät huolellisesti tai supistavat mitättömiin parlamentarismin ja porvarillisen demokratian viimeiset rippeet, joita työväenluokka voisi käyttää taistelussaan sortajaan vastaan, ajavat maanalaisuuteen kommunistisia puolueita ja siirtyvät diktatuurinsa säilyttämisen avoimesti terroristisiin menetelmiin.

Chauvinismi ja sodan valmistelu ulkopoliittikan perusaineiksina, työväenluokan taltuttaminen ja terrori sisäpolitiikan alalla välttämättömänä keinona tulevien sotarintamien selustan lujittamiseksi — tämä kiinnostaa nykyaikaisia imperialistisia poliitikkoja erikoisesti.

Ei ole ihme, että fasismi on nyt tullut tärkeimmäksi muotitavaraksi sotaisten porvarillisten poliitikkojen keskuudessa. En puhu vain fasismista yleensä, vaan ennen kaikkea saksalaistyyppisestä fasismista, jota väärin nimitetään kansallissosialismiksi, sillä huolellisimminkaan tarkastellen ei siitä voida löytää atomiakaan sosialismia.

Tässä yhteydessä ei fasismin voittoa Saksassa ole pidettävä yksinomaan työväenluokan heikkouden merkinä eikä seurauksena fasismille tien raivanneen sosialidemokratian työväenluokkaa kohtaan tekemistä petok-sista. Sitä on pidettävä myöskin porvariston heikkouden merkinä, merkinä siitä, että porvaristo ei enää kykene hallitsemaan vanhoilla parlamentarismen ja porvarillisen demokratian menetelmillä, minkä takia sen on pakko sisäpolitiikassa turvautua terroristisiin hallintomenetelmiin,—merkinä siitä, että se ei enää kykene selviytymään nykyisestä tilanteesta rauhallisen ulkopolitiikan pohjalla, minkä vuoksi sen on pakko turvautua sotapolitiikkaan.

Sellainen on tilanne.

Kuten näette, asiat kehittyvät uuteen imperialisti-seen sotaan ulospääsynä nykyisestä tilanteesta.

Ei ole tietenkään syytä olettaa, että sota voi antaa todellisen ulospääsyn. Päinvastoin sen täytyy sotkea tilannetta vieläkin enemmän. Enemminkin, se päästää varmasti vallankumouksen valloilleen ja asettaa itse kapitalismin olemassaolon kyseenalaiseksi monissa maissa, kuten tapahtui ensimmäisen imperialistisen sodan aikana. Ja kun porvarilliset poliitikot ensimmäisen imperialistisen sodan antamasta kokemuksesta huolimatta kuitenkin tarttuvat sotaan kuin hukkuva oljenkorteen, niin se merkitsee, että he ovat sotkeutuneet auttamattomasti, ovat joutuneet umpikujaan ja ovat valmiit syöksymään suin päin kuu-luun.

Siksi ei ole haitaksi tarkastaa lyhyesti niitä sodan järjestämisen suunnitelmia, joita porvarillisten poliitikkojen piireissä nyt haudotaan.

Jotkut ajattelevat, että sota on järjestettävä jotta-kin suurvaltaa vastaan. He aikovat tuottaa sille tuhoisan tappion ja korjata omat asiansa sen kustannuksella. Olettakaamme, että he ovat järjestäneet sellaisen sodan. Mitä siitä voi seurata?

Kuten tunnettua, myös ensimmäisen imperialistisen sodan aikana tahdottiin hävittää muuan suurvalta — Saksa — ja hyötyä sen kustannuksella. Mutta mitä siitä tuli? Saksaa he eivät tuhonneet, vaan kylvivät Saksassa sellaisen vihan voittajia kohtaan ja loivat niin rehevän maaperän revanshipyrkimyksille, etteivät tähän mennessä ole voineet eivätkä kai vielä piankaan voi särpiä sitä iljettävää velliä, jonka itse ovat keittäneet. Mutta sen sijaan he saivat kapitalismin tuhon Venäjällä, proletaarisen vallankumouksen voiton Venäjällä ja — selvä asia — Neuvostoliiton. Missä ovat takeet siitä, että toinen imperialistinen sota antaa heille „parempia“ tuloksia kuin ensimmäinen? Eiköhän ole oikeampaa olettaa päinvastaista?

Toiset ajattelevat, että sota on järjestettävä jottain sotilaallisessa suhteessa heikkoa, mutta markkinain-
sa puolesta laajaa maata, esimerkiksi Kiinaa vastaan, jota sitä paitsi ei muka voida nimittää valtioksi sanan varsinaisessa merkityksessä, vaan joka on ainoastaan „järjestämätön maa-alue“, jonka tarve vaatii, että voimakkaat valtiot anastavat sen. He ilmeisesti tahtovat lopullisesti jakaa sen ja parantaa asioitaan sen kustannuksella. Olettakaamme, että he ovat järjestäneet sellaisen sodan. Mitä siitä voi seurata?

On tunnettua, että XIX vuosisadan alussa Italiaa ja Saksaa katseltiin samoin kuin nyt katsellaan Kiinaa, s.o. niitä pidettiin „järjestämättöminä maa-alueina“

eikä valtioina, ja niitä orjuutettiin. Ja mitä siitä syntyi? Siitä syntyivät, kuten tiedetään, Saksan ja Italian sodat riippumattomuutensa puolesta ja näiden maiden yhdistyminen itsenäisiksi valtioiksi. Siitä aiheutui vihan yltyminen näiden maiden kansojen sydämissä orjuuttajiaan kohtaan, minkä vihan seuraukset eivät ole hävinneet vielä tänäkään päivänä eivätkä ehkä häviä vielä kohtakaan. Herää kysymys: mikä takaa sen, että tulos imperialistien sodasta Kiinaa vastaan on toisenlainen?

Kolmannet ajattelevat, että „korkeamman rodun“, sanokaamme saksalaisen „rodun“, on järjestettävä sota „alempaa rotua“, ennen kaikkea slaavilaisia vastaan, että ainoastaan tällainen sota voi tarjota keinon tilanteesta selviämiseen, sillä „korkeamman rodun“ kutsumuksena on „alempaan rodun“ hedelmöittäminen ja sen hallitseminen. Olettakaamme, että tätä omituista teoriaa, joka on yhtä kaukana tieteestä kuin taivas maasta,—olettakaamme, että tätä omituista teoriaa ruvettaisiin soveltamaan käytäntöön. Mitä siitä voisi syntyä?

On tunnettua, että vanha Rooma katseli nykyisten saksalaisten ja ranskalaisten esi-isiä aivan samoin kuin nykyään „korkeamman rodun“ edustajat katselevat slaavilaisia heimoja. On tunnettua, että vanha Rooma kohteli niitä halveksuen „alempaan rotuna“, „barbaareina“, joiden kutsumuksena on ikuinen alistuminen „korkeamman rodun“, „suuren Rooman“ alaisiksi, ja — meidän kesken sanoen — vanhalla Roomalla oli tähän jonkinlaista perustetta, mitä ei voida sanoa nykyisen „korkeamman rodun“ edustajista. (M y r s k y i s i ä suosionosoituksia.) Ja mitä siitä tuli?

Siitä tuli se, että ei-roomalaiset, s.o. kaikki „barbaarit“, yhdistyivät yhteistä vihollista vastaan ja suurella ryskeellä heittivät Rooman nurin. Herää kysymys: mikä takaa sen, että nykyisen „korkeamman rodun“ edustajien tavoittelut eivät johda yhtä surullisiin tuloksiin? Mikä takaa sen, että fasistisia kirjailijapolitiikkoja Berliinissä onnistaisi paremmin kuin vanhoja ja kokeneita valloittajia Roomassa? Eiköhän ole oikeampaa olettaa päinvastaista?

Vihdoin neljännet ajattelevat, että sota on järjestettävä Neuvostoliittoa vastaan. He aikovat murskata Neuvostoliiton, jakaa sen maa-alueen keskenään ja hyötyä sen kustannuksella. Olisi virheellistä luulla, että näin ajattelevat ainoastaan jotkin sotilaspiirit Japanissa. Meille on tunnettua, että samanlaisia suunnitelmia haudotaan eräiden Euroopan valtioiden poliittisten johtomiesten piireissä. Olettakaamme, että nämä herrat siirtyisivät sanoista tekoihin. Mitä siitä voisi syntyä?

Tuskinpa voidaan epäillä, etteikö tämä sota olisi porvaristolle kaikkein vaarallisin sota. Se tulee olemaan kaikkein vaarallisin ei vain sen takia, että Neuvostoliiton kansat tulevat taistelemaan viimeiseen hengenvetoon asti vallankumouksen saavutusten puolesta. Se tulee olemaan kaikkein vaarallisin porvaristolle vielä siksi, että sotaa tullaan käymään ei vain rintamalla, vaan myöskin vihollisen selustassa. Porvariston ei tarvitse epäillä, etteivätkö Neuvostoliiton työväenluokan monilukuiset ystävät Euroopassa ja Aasiassa yrittäisi iskeä selustasta sortajiaan, jotka ovat aloittaneet rikollisen sodan kaikkien maiden työväenluokan isänmaata vastaan. Älköötäkäherrat porvarit syyttäkö

meitä, jos he tällaisen sodan jälkeisenä päivänä huo-
maavat, että heiltä puuttuu muutamia heille läheisiä
hallituksia, jotka nykyään hallitsevat onnellisesti
„jumalan armosta“. (Myrskyisiä suosionosoit-
tuksia.)

Yksi tällainen sota Neuvostoliittoa vastaan jo oli,
jos muistatte, 15 vuotta sitten. On tunnettua, että
kaikkien kunnioittama Churchill puki silloin tämän
sodan runolliseksi formulaksi: „neljäntoista valtion
sotaretki“. Tietysti muistatte, että tämä sota liitti kaikki
maamme työtätekevät uhrautuvaisten taistelijain yhte-
näiseksi leiriksi, joka miehuullisesti puolusti työläis-
ja talonpoikaissyntyinmaataan ulkomaisilta vihollisilta.
Te tiedätte, miten tämä sota päättyi. Se päättyi
interventtien karkoittamiseen maastamme ja vallan-
kumouksellisten „Toimintakomiteain“⁷² muodostami-
seen Euroopassa. Tuskin voitaneen epäillä, etteikö
toinen sota Neuvostoliittoa vastaan johtaisi hyökkää-
vien täydelliseen tappioon, vallankumoukseen monessa
Euroopan ja Aasian maassa ja näiden maiden porvaris-
ton ja tilanherrain hallitusten tuhoon.

Sellaisia ovat sotkeutuneiden porvarillisten poliitik-
kojen sotasuunnitelmat.

Kuten näette, niistä ei loista äly eikä uljuus. (Su-
osionosoituksia.)

Mutta jos porvaristo valitsee sodan tien, niin
kapitalististen maiden työväenluokka, jonka nelivuo-
tinen pula ja työttömyys ovat saattaneet epätoivon
partaalle, lähtee kulkemaan vallankumouksen tietä.
Se merkitsee, että vallankumouksellinen kriisi kypsyy
ja tulee kypsymään. Ja vallankumouksellinen kriisi
tulee kasvamaan sitä nopeammin, mitä enemmän por-

varisto sotkeutuu sotilaallisiin sommitelmiinsa ja mitä useammin se tulee turvautumaan terroristisiin taistelutapoihin työväenluokkaa ja työtätekevää talonpoikais-
toa vastaan.

Eräät toverit luulevat, että kun kerran on vallankumouksellinen kriisi, niin porvariston täytyy kiertämättä joutua asemaan, josta ei ole ulospääsyä, ja että porvariston loppu on niin muodoin jo ennakolta määrätty, että vallankumouksen voitto on jo sillä turvattu, että on ainoastaan odoteltava porvariston kukistumista ja kirjoitettava voittopäätöslauselmia. Se on suuri virhe. Vallankumouksen voitto ei tule milloinkaan itsestään. Sitä on valmistettava ja se on valloitettava. Ja sitä voi valmistella ja sen voi valloittaa vain voimakas proletaarinen vallankumouksellinen puolue. On hetkiä, jolloin tilanne on vallankumouksellinen, porvariston valta horjuu perustuksiaan myöten, mutta vallankumouksen voitto ei kuitenkaan tule, koska ei ole olemassa proletariaatin vallankumouksellista puoluetta, joka olisi riittävän voimakas ja arvovaltainen saadakseen joukot mukaansa ja ottaakseen vallan käsiinsä. Olisi järjetöntä luulla, että tällaisia „tapauksia“ ei voi sattua.

On paikallaan muistaa tässä yhteydessä Leninin ennustukselliset sanat vallankumouksellisesta kriisistä, jotka hän lausui Kommunistisen Internationalen II kongressissa ⁷³:

„Olemme nyt tulleet kysymykseen vallankumouksellisesta kriisistä vallankumouksellisen toimintamme perustana. Ja tässä on meidän ennen kaikkea mainittava kahdesta laajalle levinneestä virheestä. Toisaalta porvarilliset taloustieteilijät kuvaavat tätä kriisiä englantilaisten hienon sanonnan mukaan pelkäksi „häiriöksi“. Toisaalta vallankumoukselliset yrittävät joskus todistella,

että kriisistä ei ole kerrassaan minkäänlaista ulospääsyä. Se on erehdys. Ei ole sellaisia tilanteita, joista ei olisi minkäänlaista ulospääsyä. Porvaristo käyttäytyy kuin hurjistunut ja päästään pyörälle mennyt peto, se tekee tyhmyyden toisensa jälkeen kärkeäntäen tilannetta ja jouduttaen tuhoaan. Kaikki se on totta. Mutta ei voida „todistaa“, ettei sillä ole kerrassaan minkäänlaista mahdollisuutta sumuttaa jotakin riistettyjen vähemmistöä joillakin pikku myönnytyksillä, saada tukahdutetuksi sorrettujen ja riistettyjen jonkin osan jotakin liikettä tai kapinaa. Jos koetettaisiin etukäteen „todistella“ „ehdotonta“ ulospääsyn mahdottomuutta, niin se olisi tyhjää pedanttisuutta tai käsitteillä ja sanoilla leikkimistä. Oikeana „todistuksena“ tässä ja muissa tämänlaatuisissa kysymyksissä voi olla vain käytäntö. Porvarillinen järjestelmä koko maailmassa kokee mitä suurinta vallankumouksellista kriisiä. Nyt on „todistettava“ vallankumouksellisten puolueiden käytännöllä, että niillä on riittävästi tietoisuutta, järjestyneisyyttä, yhteyttä riistettyihin joukkoihin, päättäväisyyttä ja taitoa voidakseen käyttää tätä kriisiä menestyksellisen, voitokkaan vallankumouksen suorittamiseksi“ (Lenin, XXV osa, s. 340—341 ⁷⁴).

3. NEUVOSTOLIITON JA KAPITALISTISTEN VALTIOIDEN VÄLISET SUHTEET

On helppo ymmärtää, miten vaikeaa Neuvostoliiton on ollut toteuttaa rauhanpolitiikkaansa tässä sotilaallisten sommitelmien myrkyllisten höyryjen saastuttamassa ilmiöpiirissä.

Tämän sotaa edeltävän riehunnan vallitessa useissa maissa Neuvostoliitto on näinä vuosina edelleenkin seisonut lujasti ja horjumatta rauhan asemissaan taistellen sodanuhkaa vastaan, taistellen rauhan säilyttämisen puolesta, auttaen niitä maita, jotka tavalla tai toisella ovat rauhan säilyttämisen kannalla, paljastaen ja repien naamion niiltä, jotka valmistelevat ja provosoivat sotaa.

Mihin Neuvostoliitto on luottanut tässä vaikeassa ja monimutkaisessa taistelussaan rauhan puolesta?

a) Kasvavaan taloudelliseen ja poliittiseen voimaansa.

b) Kaikkien maiden työväenluokan miljoonajoukkojen moraaliseen tukeen, työväenluokan, jonka edut vaativat rauhan säilyttämistä.

c) Niiden maiden järkevyyteen, joille syystä tai toisesta ei ole edullista rikkoa rauhaa ja jotka haluaavat kehittää kauppasuhteita niin moitteettoman asiakkaan kuin Neuvostoliiton kanssa.

d) Ja vihdoin — mainehikkaaseen armeijaamme, joka on valmis puolustamaan maatamme ulkoatulevilta hyökkäyksiltä.

Tällä pohjalla syntyi kamppailumme hyökkäämättömyyssopimuksen ja agression määrittelyä koskevan sopimuksen solmimisen puolesta naapurivaltioiden kanssa. Te tiedätte, että tämä kamppailu oli menestyksellinen. Kuten tunnettua, hyökkäämättömyyssopimus on solmittu ei ainoastaan naapurivaltioidemme enemmistön kanssa Lännessä ja Etelässä, siihen luetuna myöskin Suomi ja Puola, vaan sellaistenkin maiden kuin Ranskan ja Italian kanssa, ja sopimus agression määrittelystä on solmittu samojen naapurivaltioiden kanssa, siihen luettuna myöskin Pikku Entente ⁷⁵.

Samalla pohjalla on lujittunut Neuvostoliiton ja Turkin välinen ystävyys, ovat parantuneet ja tulleet kiistattomasti tyydyttäväiksi suhteet Neuvostoliiton ja Italian välillä, ovat parantuneet suhteet Ranskan sekä Puolan ja muiden Itämeren valtioiden kanssa, on

palautettu suhteet Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen kanssa, Kiinan kanssa j.n.e.

Useista tosiasioista, jotka kuvastavat Neuvostoliiton rauhanpolitiikan menestyksiä, on mainittava erikseen kaksi tosiasiaa, joilla on kiistattoman suuri merkitys.

1) Tarkoitin ensiksikin sitä käännettä parempaan päin, joka on viime aikoina tapahtunut Neuvostoliiton ja Puolan sekä Neuvostoliiton ja Ranskan välisissä suhteissa. Aikaisemmin, kuten tunnettua, meidän välimme Puolan kanssa eivät olleet kehuttavat. Puolassa murhattiin valtionme edustajia. Puola piti itseään länsivaltioiden vallina Neuvostoliittoa vastaan. Kaikki imperialistit asettivat toiveensa Puolaan pitäen sitä etujoukkonaan sotilaallisen hyökkäyksen tapahtuessa Neuvostoliittoa vastaan. Neuvostoliiton ja Ranskan väliset suhteet eivät olleet sen paremmalla kannalla. Riittää, kun muistelemme tosiasioita Ramzinin tuholaisryhmän oikeusjutun historiasta Moskovassa voidaksemme palauttaa mieleen Neuvostoliiton ja Ranskan välisten suhteiden kuvan. Mutta nyt nämä epämieluisat suhteet alkavat vähitellen kadota. Niiden tilalle tulevat toisenlaiset suhteet, joita ei voida sanoa muiksi kuin lähentymissuhteiksi.

Kysymys ei ole vain siitä, että me allekirjoitimme hyökkäämättömyyssopimuksen näiden maiden kanssa, vaikka sopimuksella sellaisenaankin on mitä suurin merkitys. Kysymys on ennen kaikkea siitä, että keskinäisen epäluottamuksen saastuttama ilmapiiri alkaa hälvetä. Se ei tietenkään merkitse, että alkanut lähentymisprosessi voitaisiin katsoa riittävän kestäväksi, niin että se turvaisi asian lopullisen menestyksen. Yllä-

tyksiä ja mutkia politiikassa, esimerkiksi Puolassa, jossa neuvostovastaiset mielialat ovat vielä voimakkaita, ei voida pitää vielä läheskään mahdollisuuksien rajojen ulkopuolella olevina. Mutta käänne parempaan päin suhteissamme, riippumatta sen tuloksista vastaisuudessa, on tosiasia, joka ansaitsee sen, että se mainitaan ja nostetaan esille tekijänä, joka parantaa rauhan asiaa.

Missä on syy tähän käänteeseen, mikä on sen vaikutin?

Ennen kaikkea Neuvostoliiton voiman ja mahdin kasvu.

Meidän aikanamme ei ole tapana ottaa lukuun heikkoja, vaan ainoastaan voimakkaita. Ja sitten — eräät muutokset Saksan politiikassa, jotka heijastavat revanshimielialojen ja imperialististen mielialojen kasvua Saksassa.

Eräät saksalaiset poliitikot sanovat tämän johdosta, että Neuvostoliitto suuntautuu nykyään Ranskaan ja Puolaan, että se on muuttunut Versaillesin sopimuksen vastustajasta tämän sopimuksen kannattajaksi ja että tämä muutos on selitettävissä fasistisen valtakomennon pystyttämällä Saksassa. Se ei ole totta. Olemme tietenkin kaukana siitä, että ihailisimme Saksan fasistista valtakomentoa. Mutta tässä ei ole kysymys fasismista jo senkään vuoksi, että fasismi esimerkiksi Italiassa ei ole ollut haittana mitä parhaiden suhteiden rakentamiselle Neuvostoliiton ja tuon maan välillä. Kysymys ei myöskään ole luulotelluista muutoksista suhtautumisessamme Versaillesin sopimukseen. Meistä, jotka olemme saaneet kokea

Brestin rauhan häpeän, ei ole Versaillesin sopimuksen ylistelijöiksi. Mutta me emme suostu siihen, että tämän sopimuksen takia maailma syöstäisiin uuden sodan kurimukseen. Samaa on sanottava Neuvostoliiton luulotellusta uudesta suuntautumisesta. Meillä ei ollut suuntautumista Saksaan samoin kuin meillä ei ole suuntautumista Puolaan eikä Ranskaan. Me olemme suuntautuneet ennen ja suuntaudumme nyt Neuvostoliittoon ja vain Neuvostoliittoon. (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Ja jos Neuvostoliiton edut vaativat lähentymistä joihinkin maihin, joille ei ole edullista rauhan rikkominen, niin me empimättä olemme valmiit siihen.

Ei, kysymys ei ole siitä. Kysymys on Saksan politiikan muuttumisesta. Kysymys on siitä, että jo ennen nykyisten Saksan poliitikkojen valtaantuloa ja erikoisesti heidän valtaantulonsa jälkeen Saksassa alkoi taistelu kahden poliittisen linjan välillä, vanhan politiikan, joka heijastui tunnetuissa Neuvostoliiton ja Saksan välisissä sopimuksissa, ja sen „uuden“ politiikan välillä, joka pääpiirteissään muistuttaa Saksan entisen keisarin politiikkaa, joka aikoinaan miehitti Ukrainaa ja ryhtyi sotaretkeen Leningradia vastaan muuttaen Itämerenmaat tukialueeksi tällaista sotaretkeä varten; ja „uusi“ politiikka on ilmeisesti pääsemässä voitolle vanhasta. Ei voida pitää sattumana, että „uuden“ politiikan edustajat saavat kaikessa yllötteen ja vanhan politiikan puoltajat ovat jääneet alakynteen. Ei ole myöskään sattuma Hugenbergin tunnettu puhe Lontoossa, samoin kuin eivät ole satunnaisia yhtä hyvin tunnetut Rosenbergin, Saksan

hallitsevan puolueen ulkopolitiikan johtajan julistukset. Siitä on kysymys, toverit.

2) Tarkoitan toiseksi normaalien suhteiden palauttamista Neuvostoliiton ja Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen välille. Tällä seikalla on epäilemättä mitä suurin merkitys koko kansainvälisten suhteiden järjestelmässä. Kysymys ei ole vain siitä, että se lisää rauhan säilyttämisen mahdollisuuksia, parantaa suhteita molempien maiden välillä, lujittaa kauppasuhteita niiden kesken ja luo perustan molemminpuoliselle yhteistyölle. Kysymys on siitä, että se asettaa rajapyykin vanhan, jolloin Yhdysvaltoja pidettiin eri maissa kaikenlaisten neuvostovastaisten tendenssien tukipylväänä, ja uuden välille, jolloin tämä tukipylväs on vapaaehtoisesti korjattu pois tieltä näiden maiden molemminpuoliseksi hyödyksi.

Sellaiset ovat ne kaksi perusseikkaa, jotka kuvastavat neuvostovallan rauhanpolitiikan menestyksiä.

Olisi kuitenkin väärin luulla, että selostuskaudella on meillä kaikki sujunut tasaisesti. Ei, meillä ei läheskään kaikki ole sujunut tasaisesti.

Muistakaa vaikkapa Englannin taholta harjoitettua painostusta, embargoa, joka säädettiin meidän viennillemme, yritystä puuttua meidän sisäisiin asioihimme ja tunnustella meitä tältä puolelta, koetella meidän vastustusvoimaamme. Tosin ei tästä yrityksestä tullut mitään, ja embargo sittemmin peruutettiin, mutta epämiellyttävä jälkimaku näistä hyökkäilyistä tuntuu kuitenkin vielä kaikessa, mikä koskee Englannin ja Neuvostoliiton välisiä suhteita, siihen luettuna

myöskin neuvottelut kauppasopimuksesta. Eikä näitä hyökkäilyjä Neuvostoliittoa vastaan voida pitää satumana. Tunnettua on, että osa Englannin vanhoillisia ei voi tulla toimeen ilman tällaisia hyökkäilyjä. Ja juuri siksi, että ne eivät ole satunnaisia, meidän on otettava huomioon, että vastaisuudessakin tullaan hyökkäilemään Neuvostoliiton kimppuun, tullaan uhkailemaan kaikella tavalla, tuottamaan sille vahinkoa j.n.e.

Ei voida myöskään olla kiinnittämättä huomiota Neuvostoliiton ja Japanin välisiin suhteisiin, jotka kaipaavat tuntuvaa parantamista. Japanin kieltäytyminen hyökkäämättömyyssopimuksen allekirjoittamisesta, joka Japanille on yhtä tarpeellinen kuin Neuvostoliitollekin, korostaa vieläkin kerran sitä, että suhteidemme alalla ei kaikki ole hyvin. Samaa on sanottava Itä-Kiinan rautatietä koskevien neuvottelujen keskeytymisestä, mikä ei ollut Neuvostoliiton syytä; samoin siitä, että Japanin agentit tekevät sietämättömiä tekoja Itä-Kiinan rautatiellä, vangitsevat laittomasti neuvostotoimitsijoita tällä rautatiellä j.n.e. En edes puhukaan siitä, että osa Japanin sotilashenkilöistä avoimesti julistaa sanomalehdistössä sodan välttämättömyyttä Neuvostoliittoa vastaan ja Neuvostoliiton Tyynenmeren rannikon valtaamista sotilashenkilöiden toisen osan osoittaessa ilmeistä hyväksymistään; mutta Japanin hallitus sen sijaan, että kutsuisi sodanlietsojat järjestykseen, teeskentelee, ettei tämä asia muka sitä koske. Ei ole vaikea ymmärtää, että tällaiset seikat eivät voi olla luomatta levottomuuden ja epävarmuuden ilmapiiriä. Me

tulemme tietysti edelleenkin harjoittamaan päättävästi rauhanpolitiikkaa ja pyrkimään suhteiden parantamiseen Japanin kanssa, sillä me haluamme parantaa näitä suhteita. Mutta tässä ei kaikki riipu meistä. Tämän vuoksi on meidän samalla ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin maamme suojaamiseksi yllätyksiltä ja ollaksemme valmiit maamme puolustukseen hyökkäyksiltä. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Kuten näette, meillä on rauhanpolitiikkamme saavutusten ohella useita kielteisiäkin ilmiöitä.

Sellainen on Neuvostoliiton ulkopoliittinen asema.

Meidän ulkopoliitiikkamme on selvä. Se on rauhan säilyttämisen ja kauppasuhteiden lujittamisen politiikkaa kaikkien maiden kanssa. Neuvostoliitto ei aio uhata ketään ja sitä vähemmän hyökätä kenenkään kimppuun. Me kannatamme rauhaa ja puolustamme rauhan asiaa. Mutta me emme pelkää uhkauksia ja olemme valmiit vastaamaan iskulla sodanlietsojien iskuun. (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Joka haluaa rauhaa ja pyrkii liikeasioissa suhteisiin kanssamme, se saa aina meidän kannatuksemme. Mutta ne, jotka yrittävät hyökätä maamme kimppuun,—saavat musertavan vastaiskun, jotta niiden ei vast'edes tekisi mieli pistää siankärsäänsä meidän neuvostokasvitarhaamme. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Sellainen on ulkopoliitiikkamme. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Tehtävänä on noudattaa tätä politiikkaa vastaisuudessaakin kaikella päättäväsyydellä ja johdonmukaisuudella.

II

**NEUVOSTOLIITON KANSANTALOUDEN
JATKUVA NOUSU JA NEUVOSTOLIITON
SISÄPOLIITTINEN TILANNE**

Siirryn kysymykseen Neuvostoliiton sisäpoliittisesta tilanteesta.

Neuvostoliiton sisäpoliittisen tilanteen näkökannalta selostuskausi antaa kuvan yhä enemmän vauhtiinpääsevästä noususta sekä kansantalouden että kulttuurin alalla.

Tämä nousu ei ole ollut vain voimien yksinkertaista määrällistä kasaantumista. Tämä nousu on mainio siinä suhteessa, että se on aiheuttanut periaatteellisia muutoksia Neuvostoliiton rakenteessa ja muuttanut perinpohjin maamme kasvot.

Vapautettuaan itsensä takapajuisuuden ja keskiaikaisuuden piirteistä Neuvostoliitto on tänä kautena uudistunut perinpohjin. Maatalousmaasta se on muuttunut teollisuusmaaksi. Yksilöllisen pienmaatalouden maasta se on muuttunut kollektiivisen, koneistetun suurmaatalouden maaksi. Pimeästä, lukutaidottomasta ja kulttuurittomasta maasta se on muuttunut—tai oikeammin sanoen on muuttumassa—valistuneeksi kulttuurimaaksi, jossa on Neuvostoliiton eri kansakuntien kielillä toimivien korkea-, keski- ja alkeiskoulujen valtava verkosto.

On luotu uusia tuotantoaloja: työkalukoneiden valmistus, autoteollisuus, traktoriteollisuus, kemiallinen teollisuus, moottoriteollisuus, lentokoneteollisuus, kombainien tuotanto, voimakkaiden turbiinien ja generaattorien tuotanto, laatuterästen, ferroseosten,

synteettisen kautsun, typen, keinokuidun tuotanto j.n.e., j.n.e. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Tässä ajassa on rakennettu ja pantu käyntiin tuhansia uusia täysin uudenaikaisia teollisuuslaitoksia. On rakennettu sellaiset jättiläislaitokset kuin Dneprin vesivoimalaitos, Magnitogorskin metallisulattimot, Kuznetskin kaivokset, Tsheljabinskin traktoritehdas, Bobriki, Uralin konerakennustehdas, Kramatorskajan konerakennustehdas. Uuden tekniikan pohjalla on uusittu tuhansia vanhoja tuotantolaitoksia. On rakennettu uusia tuotantolaitoksia ja perustettu teollisuuden pesäkkeitä kansallisiin tasavaltoihin ja Neuvostoliiton reunamaihin: Bielo-Venäjälle, Ukrainaan, Pohjois-Kaukaasiaan, Taka-Kaukaasiaan, Keski-Aasiaan, Kazakhs-taniin, Burjat-Mongoliaan, Tatariaan, Bashkiriiaan, Uralille, Itä- ja Länsi-Siperiaan, Kauko-Itään y.m.

On perustettu yli 200 tuhatta kolhoosia ja 5 tuhatta neuvostotilaa uusine piirikeskuksineen sekä kolhooseja ja neuvostotiloja palvelevine teollisuustukikohtineen.

Melkein autioille paikoille on kohonnut uusia suuria kaupunkeja, joissa on suuri asukasluku. Vanhat kaupungit ja teollisuuskeskukset ovat valtavasti kasvaneet.

On laskettu perustus Uralin—Kuznetskin kombinaatille Kuznetskin koksiihilen yhdistämiseksi Uralin rautamalmiin. Uuden metallurgisen tukialueen luomista Idässä voidaan täten pitää unelmasta todellisuudeksi muutettuna.

On laskettu perustus uudelle tuottoisalle nafta-alueelle Uralin harjanteen läntisten ja eteläisten rinteiden seuduilla — Uralin alueella, Bashkiriassa ja Kazakhs-tanissa.

Ilmeistä on, että valtion suuret pääomasijoitukset kansantalouden kaikille aloille, jotka selostuskaudella tekivät yli 60 miljardia ruplaa, eivät ole menneet hukkaan ja alkavat jo tuottaa tuloksia.

Näiden saavutusten tuloksena ovat Neuvostoliiton kansallistulot kohonneet 29 miljardista ruplasta vuonna 1929 50 miljardiin ruplaan vuonna 1933, kun taas poikkeuksetta kaikkien kapitalististen maiden kansallistulot ovat mainittuna kautena tavattomasti laskeneet.

On ymmärrettävää, että kaikkien näiden saavutusten ja koko tämän nousun täytyi johtaa — ja ne todella johtivatkin — Neuvostoliiton sisäisen aseman jatkuvaan lujittumiseen.

Miten nämä jättiläismäiset muutokset saattoivat tapahtua 3—4 vuodessa äärettömän suuren valtion alueella, sen tekniikan ja kulttuurin ollessa takapajuisia? Eikö se ole ihme? Se olisi ihme, jos kehitys olisi tapahtunut kapitalismin ja yksilöllisen pientalouden pohjalla. Mutta sitä ei voida sanoa ihmeeksi, jos otamme huomioon, että kehityksemme on tapahtunut sosialistisen rakennustyön kehittämisen pohjalla.

Ymmärrettävää on, että tämä jättiläisnousu saattoi päästä vauhtiin vain sosialismin menestyksellisen rakentamisen pohjalla, kymmenien miljoonien ihmisten yhteistyön pohjalla, sosialistisen talousjärjestelmän paremmuuden pohjalla kapitalistiseen ja yksilötalonpoikaiseen talousjärjestelmään verrattuna.

Siksi ei ole ihme, että Neuvostoliiton talouden ja kulttuurin valtava nousu selostuskautena on samalla merkinnyt kapitalististen ainesten hävittämistä ja yksilöllisen talonpoikaistalouden tunkemista takalalle. Tosiasia on, että sosialistisen talousjärjestelmän

ominaispaino teollisuudessa on tätä nykyä 99% ja maataloudessa — kun otetaan viljakasvien kylvöalat — 84,5%, kun taas yksilötalonpoikaistalouden osalle jää vain 15,5%.

Kapitalistinen talous on siis Neuvostoliitossa jo hävitetty ja yksilöllistalonpoikainen sektori maaseudulla on tungettu toisarvoiselle tilalle.

Lenin sanoi uutta talouspolitiikkaa käytäntöön otettaessa, että maassamme on viiden yhteiskunta- ja talousmuodon aineksia: 1) patriarkaalinen talous (huomattavassa määrin luontaistaloutta), 2) pientavaratuotanto (enemmistö niistä talonpojista, jotka myyvät viljaa), 3) yksityistaloudellinen kapitalismi, 4) valtiokapitalismi ja 5) sosialismi⁷⁶. Lenin oli sitä mieltä, että kaikista näistä muodoista on sosialistinen muoto se, jonka täytyy loppujen lopuksi päästä vallitsevaksi. Me voimme nyt sanoa, että ensimmäistä, kolmatta ja neljättä yhteiskunta- ja talousmuotoa ei enää ole olemassa. Toinen yhteiskunta- ja talousmuoto on tungettu toisarvoiseen asemaan, mutta viides yhteiskunta- ja talousmuoto — sosialistinen muoto — on jakamattomasti hallitseva ja ainoa määräävä voima koko kansantaloudessa. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia.)

Sellainen on lopputulos.

Tässä lopputuloksessa on Neuvostoliiton sisäpoliittisen tilanteen kestävyuden perusta, sen etulinja-asemien ja selusta-asemien järkkymättömyyden perusta sen ollessa kapitalistisen maailman ympäröimänä.

Siirtykäämme tarkastelemaan konkreettista aineistoa Neuvostoliiton taloudellisen ja poliittisen aseman eri kysymyksistä.

1. TEOLLISUUDEN NOUSU

Kansantalouden kaikista aloista on meillä teollisuus kasvanut nopeimmin. Selostuskaudella, s.o. vuodesta 1930 alkaen, on teollisuutemme kasvanut enemmän kuin kaksinkertaiseksi, nimittäin 101,6%, ja sodanedelliseen tasoon verrattuna se on kasvanut melkein nelinkertaiseksi, nimittäin 291,9%.

Se merkitsee, että teollistaminen on meillä edistynyt täyttä höyryä.

Teollistamisen nopea kasvu on johtanut siihen, että koko kansantalouden kokonaistuotannossa on teollisuustuotanto ottanut johtavan paikan.

Tässä on vastaava taulukko.

Teollisuuden ominaispaino kansantalouden kokonaistuotannossa prosentteissa (v. 1926—27 hinnoissa):

	v. 1913	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
1. Teollisuus (paitsi pien- teollisuutta).	42,1	54,5	61,6	66,7	70,7	70,4
2. Maatalous . .	57,9	45,5	38,4	33,3	29,3	29,6
Yhteensä	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0

Tämä merkitsee, että maamme on muuttunut varmasti ja lopullisesti teollisuusmaaksi.

Ratkaiseva merkitys teollistamisessa on työ- ja tuotantovälineiden tuotannon lisääntymisellä teollisuuden kehityksen yleismäärässä. Selostuskautta koske-

vat tiedot osoittavat, että tämän tuotantoalan ominaispaino teollisuuden yleismäärässä on saanut vallitsevan aseman.

Tässä on vastaava taulukko.

*Suurteollisuuden kahden perusr ryhmän
tuotannon ominaispaino
(v. 1926—27 hinnoissa):*

	Kokonaistuotanto (miljard. rpl.)				
	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Koko suurteollisuus . .	21,0	27,5	33,9	38,5	41,9
Siihen luettuna:					
Ryhmä „A“. Työ- ja tuotantovälineet . . .	10,2	14,5	18,8	22,0	24,3
Ryhmä „B“. Kulutustar- vikkeet	10,8	13,0	15,1	16,5	17,6
Ominaispaino:	(prosentteissa)				
Ryhmä „A“. Työ- ja tuotantovälineet . . .	48,5	52,6	55,4	57,0	58,0
Ryhmä „B“. Kulutustar- vikkeet	51,5	47,4	44,6	43,0	42,0
Yhteensä	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0

Taulukko, kuten näette, ei kaipaa selityksiä.

Maassamme, joka on vielä nuori teknillisessä suhteessa, on teollisuudella erikoinen tehtävä. Sen on uusittava uudella teknillisellä perustalla ei vain itsensä, ei ainoastaan kaikki teollisuuden alat, siinä luvussa myös kevyt, elintarvike- ja metsäteollisuus. Sen on vielä uusittava myös kaikki liikennemuodot ja kaikki maatalouden haarat. Mutta se voi täyttää tämän tehtävän vain siinä tapauksessa, jos konera-

kennusteollisuus, tämä kansantalouden uudestirakentamisen perusvipu, saa siinä vallitsevan aseman. Selostuskauden tiedot osoittavat, että konerakennusteollisuus on teollisuutemme yleismäärässä vallannut johtavan paikan.

Tässä on vastaava taulukko.

Eri teollisuusalojen ominaispaino prosentteissa kokonaistuotannon määrästä:

	Neuvostoliitto			
	v. 1913	v. 1929	v. 1932	v. 1933
Kivihiiliteollisuus . .	2,9	2,1	1,7	2,0
Koksiteollisuus . . .	0,8	0,4	0,5	0,6
Naftan tuotanto	1,9	1,8	1,5	1,4
Naftan jalostus	2,3	2,5	2,9	2,6
Musta metallurgia . .	ei ole tietoja	4,5	3,7	4,0
Värimetallurgia	”	1,5	1,3	1,2
Konerakennusteollisuus	11,0	14,8	25,0	26,1
Peruskemiateollisuus .	0,8	0,6	0,8	0,9
Puuvillateollisuus . .	18,3	15,2	7,6	7,3
Villateollisuus	3,1	3,1	1,9	1,8

Tämä merkitsee sitä, että teollisuutemme kehittyi terveellä pohjalla ja kansantalouden uudestirakentamisen avain — konerakennusteollisuus — on kokonaan meidän käsissämme. On vain päästävä siihen, että se tulisi taitavasti ja järkipäisesti käytetyksi.

Mielenkiintoisen kuvan tarjoaa teollisuutemme kehitys selostuskaudella, kun sitä tarkastellaan sen yhteiskunnallisten sektorien mukaan.

Tässä on vastaava taulukko.

**Suurteollisuuden kokonaistuotanto kansantalouden
yhteiskunnallisten sektorien mukaan
(v. 1926—27 hinnoissa):**

	Kokonaistuotanto (milj. ruplissa)				
	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Koko tuotanto . .	21.025	27.477	33.903	38.464	41.968
Siihen luettuna:					
I. Yhteiskunnalliset teollisuus . .	20.891	27.402	ei ole tietoja	38.436	41.940
Siihen luettuna:					
a) valtion teollisuus .	19.143	24.989	"	35.587	38.932
b) osuuskunnallinen teollisuus	1.748	2.413	"	2.849	3.008
II. Yksityisteollisuus .	134	75	"	28	28
		(prosentteissa)			
Koko tuotanto . .	100	100	100	100	100
Siihen luettuna:					
I. Yhteiskunnalliset teollisuus . .	99,4	99,7	ei ole tietoja	99,93	99,93
Siihen luettuna:					
a) valtion teollisuus .	91,1	90,9	"	92,52	92,76
b) osuuskunnallinen teollisuus	8,3	8,8	"	7,41	7,17
II. Yksityisteollisuus .	0,6	0,3	"	0,07	0,07

Tästä taulukosta näkyy, että kapitalistisista aineksista on teollisuudessa jo tehty loppu ja että sosialistinen talousjärjestelmä on nyt ainoa ja yksinoikeutettu järjestelmä teollisuudessamme. (Suosionosoituksia.)

Mutta kaikista teollisuuden saavutuksista, joihin se on selostuskaudella päässyt, kaikkein tärkeimpänä saavutuksena on pidettävä sitä tosiasiaa, että se on kyennyt tänä aikana kasvattamaan ja muovaamaan

teollisuudelle tuhansia uusia ihmisiä ja uusia teollisuuden johtajia, uusien insinöörien ja teknikkojen kokonaisia kerroksia, satoja tuhansia nuoria ammattitaitoisia työläisiä, jotka ovat omaksuneet uuden tekniikan ja vieneet sosialistista teollisuuttamme eteenpäin. On aivan epäilemätöntä, että ilman näitä työntekijöitä ei teollisuutemme olisi voinut saavuttaa niitä menestyksiä, joita sillä nyt on ja joista sillä on oikeus olla ylpeä. Numerot osoittavat, että selostuskautena on teollisuus päästänyt tuotantoon tehdaskouluista noin 800 tuhatta enemmän tai vähemmän ammattitaitoista työläistä, ja teknillisistä korkeakouluista sekä muista korkeakouluista ja teknikumeista enemmän kuin 180 tuhatta insinööriä ja teknikkoo. Jos on totta, että kaaderiprobleemi on kehityksemme mitä tärkein probleemi, niin on myönnettävä, että teollisuutemme on alkanut tehokkaasti ratkaista tätä probleemia.

Sellaiset ovat teollisuutemme tärkeimmät saavutukset.

Olisi kuitenkin väärin luulla, että teollisuudellamme on ollut pelkkiä menestyksiä. Ei, sillä on myös omat puutteellisuutensa. Suurimmat niistä ovat:

- a) **Mustan metallurgian** jatkuva jälkeenjääminen;
- b) Huono järjestely **värimetallurgian** alalla;
- c) Sen mitä suurimman merkityksen aliarvioiminen, mikä **paikallisen hiilen** kaivun kehittämisen avulla on maamme yleisessä polttoainetaseessa (Moskovan alue, Kaukaasia, Urali, Karaganda, Keski-Aasia, Siperia, Kauko-Itä, Pohjoinen aluepiiri y.m.);
- d) Tarpeellisen huomion puute uuden **nafta-alueen** järjestämiskysymykseen Uralin, Bashkirian ja Emban seuduilla;

e) Vakavan huolehtimisen puute **joukkokulutustarvikkeiden** tuotannon kehittämistä niin kevyessä ja elintarviketeollisuudessa kuin myös metsäteollisuudessa;

f) Tarpeellisen huomion puute **paikallisen teollisuuden** kehittämiskysymykseen;

g) Kerrassaan sietämätön suhtautuminen kysymykseen **tuotteiden laadun** parantamisesta;

h) Jatkuva jälkeenjääneisyys **työn tuottavaisuuden** kohottamisen, **tuotantokustannusten** alentamisen ja **itsekkannattavaisuuden** juurruttamisen alalla;

i) Vieläkin korjaamatta oleva työn ja työpalkan huono organisaatio, henkilökohtaisen vastuun puute työstä, tasaaminen palkkajärjestelmässä;

j) Ei vielä lähimainkaan poistettu **kansliamaisbyrokraattinen** johtamismetodi taloudellisissa kansankomissariaateissa ja niiden elimissä, muun muassa kevyen teollisuuden ja elintarviketeollisuuden kansankomissariaateissa.

Tuskinpa tarvitsee enää selittää sitä, kuinka ehdottoman välttämätöntä on näiden puutteellisuuksien pikainen poistaminen. Musta metallurgia ja värime-tallurgia, kuten tunnettua, eivät täyttäneet suunnitelmaansa ensimmäisen viisivuotiskauden aikana. Ne eivät täyttäneet sitä myöskään toisen viisivuotiskauden ensimmäisen vuoden aikana. Jos ne tulevat edelleenkin jäämään jälkeen, niin ne voivat muuttua jarruksi teollisuudelle ja aiheuttaa siinä murtumia. Mitä tulee uusien hiili- ja naftateollisuuden tukikohtien luomiseen, niin ei ole vaikea ymmärtää, että ilman tämän kiireellisen tehtävän täyttämistä me voimme ajaa karille sekä teollisuuden että kulkulaitoksen. Kysy-

mys joukkokulutustarvikkeista ja paikallisen teollisuuden kehittämisestä samoin kuin kysymykset tuotteiden laadun parantamisesta, työn tuottavuisuuden kohottamisesta, tuotantokustannusten alentamisesta ja itse-kannattavuisuuden juurruttamisesta eivät myöskään kaipaa selityksiä. Mitä tulee työn ja työpalkan huonoon organisaatioon ja kansliamais-byrokraattiseen johtamismetodiin, niin, kuten Donetsin kaivosalueen juttu samoin kuin kevyen teollisuuden ja elintarviketeollisuuden tuotantolaitostenkin juttu osoitti, tämä vaarallinen tauti on pesiytyvässä kaikille teollisuusaloille jarruttaen niiden kehitystä. Ellei se tule lopetetuksi, niin teollisuutemme tulee ontumaan kummallakin jalallaan.

Päiväjärjestyksessä olevat tehtävät:

1) On säilytettävä konerakennusteollisuudelle sen nykyinen johtava osuus teollisuuden järjestelmässä.

2) On päästävä mustan metallurgian jälkeenjääneisyydestä.

3) On saatava aikaan järjestys värimetallurgian alalla.

4) On kehitettävä täyteen vauhtiin paikallisen hiilen tuotanto kaikilla jo tunnetuilla alueilla, on järjestettävä uusia kivihiihialueita (esimerkiksi Kauko-Idän Burejan piirissä), Kuznetskin kaivosalue on muutettava toiseksi Donetsin kaivosalueeksi. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

5) On ryhdyttävä todenteolla järjestämään nafta-alueita Uralin harjanteen läntisten ja eteläisten rinteiden seuduilla.

6) On kehitettävä joukkokulutustarvikkeiden tuotantoa kaikkien taloudellisten kansankomissariaattien puitteissa.

7) On kehitettävä paikallista neuvostoteollisuutta, annettava sille mahdollisuus oma-aloitteiseen toimintaan joukkokulutustarvikkeiden tuotannossa ja autettava sitä mahdollisuuden mukaan raaka-aineilla ja varoilla.

8) On parannettava valmistettavien tavaroiden laatua, lopetettava epätäydellisesti komplektoitujen valmisteiden liikkeellelaskeminen ja rangaistava kaikkia niitä tovereita, olipa kysymyksessä kuka tahansa, jotka rikkovat tai kiertävät Neuvostovallan lakeja valmisteiden laadusta ja niiden täydellisestä komplektoinnista.

9) On saatava aikaan järjestelmällinen työn tuotavaisuuden kasvu, tuotantokustannusten aleneminen ja itsekannattavuuden juurtuminen.

10) On hävitettävä loppuun saakka yksilövastuuttomuus työssä ja tasaaminen palkkajärjestelmässä.

11) On poistettava kansliamais-byrokraattinen johtamismetodi taloudellisten kansankomissariaattien kaikissa renkaissa tarkastamalla järjestelmällisesti johtavien keskusten päätösten ja ohjeiden täyttämistä alemmissä elimissä.

2. MAATALOUDEN NOUSU

Jonkin verran toisin on kehitys kulkenut maatalouden alalla. Monta kertaa hitaammin kuin teollisuudessa, mutta kuitenkin nopeammin kuin yksilöllisen talouden ollessa vallitsevana, on selostuskaudella kehittynyt maatalouden tärkeimpien alojen nousu. Mutta karjanhoidon alalla meillä on ollut havaittavissa päinvastainenkin prosessi — karjakannan väheneminen, ja

vasta vuonna 1933 ilmeni nousun merkkejä, ja silloinkin vain sianhoidon alalla.

Ilmeistä on, että ne suunnattomat vaikeudet, joita olemme kohdanneet yhdistäessämme hajanaisia pientalonpoikaistalouksia kolhooseiksi, se vaikea työ, joka oli suoritettava perustettaessa monilukuisia vilja- ja karjanhoitosuurtalouksia melkein autiolle paikalle, sekä yleensä **undestijärjestelyn** kausi yksilöllisen maatalouden siirtämiseksi uusille, kolhoosiraiteille, mikä vaatii paljon aikaa ja suuria kulunkeja,— että kaikki nämä tekijät ovat pakostakin olleet määräävinä tekijöinä sekä maatalouden nousun hitaaseen vauhtiin että karjakannan kehityksen suhteellisen pitkään laskukauteen.

Itse asiassa ei selostuskausi ole ollut maataloudessa niinkään paljon nopean nousun eikä voimakkaan vauhdin kautta kuin edellytysten luomisen kautta tällaiselle nousulle ja vauhdille lähitulevaisuudessa.

Jos tarkastelemme tietoja kaikkien viljelyskasvien ja sitten erikseen teollisuuden raaka-ainekasvien kylvöalan lisääntymisestä, niin maatalouden kehitys selostuskaudella antaa seuraavan kuvan.

Kaikkien viljelyskasvien kylvöalat Neuvostoliitossa:

	Miljoonissa hehtaareissa					
	v. 1913	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Koko kylvöala . . .	105,0	118,0	127,2	136,3	134,4	129,7
Siihen luettuna:						
a) Viljakasvit	94,4	96,0	101,8	104,4	99,7	101,5
b) Raaka-ainekasvit .	4,5	8,8	10,5	14,0	14,9	12,0
c) Tarha- ja melonikasvit	3,8	7,6	8,0	9,1	9,2	8,6
d) Rehukasvit	2,1	5,0	6,5	8,8	10,6	7,3

Raaka-ainekasvien kylvöalat Neuvostoliitossa:

	Miljoonissa hehtaareissa					
	v. 1913	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Puuvilla	0,69	1,06	1,58	2,14	2,17	2,05
Pellava (pitkäkuitui- nen)	1,02	1,63	1,75	2,39	2,51	2,40
Sokerijuurikas . . .	0,65	0,77	1,04	1,39	1,54	1,21
Öljykasvit	2,00	5,20	5,22	7,55	7,98	5,79

Nämä taulukot kuvastavat kahta päälinjaa maataloudessa:

1) Linjaa, joka johtaa kylvöalojen laajentamiseen kaikin voimin maatalouden uudestijärjestelyn ollessa täydessä käynnissä, jolloin kolhooseja perustettiin kymmenin tuhansin, jolloin ne ajoivat kulakit pois mailta, valtasivat vapautuneet maat ja ottivat ne itselleen.

2) Linjaa, joka johtaa kylvöalojen summittaisesta laajentamisesta luopumiseen, linjaa, joka johtaa siirtymiseen ylimalkaisesta kylvöalojen laajentamisesta parannettuun maanmuokkaukseen, oikean vuoroviljelyn ja kesannon käytön juurruttamiseen, satoisuuden kohottamiseen ja — jos käytäntö sitä vaatii — nykyisen kylvöalan väliaikaiseen supistamiseen.

Kuten tunnettua, jälkimmäinen linja — ainoa oikea linja maataloudessa — julistettiin vuonna 1932, jolloin uudestijärjestelykausi maataloudessa oli jo loppumaisillaan ja kysymys satoisuuden kohottamisesta muodostui yhdeksi maatalouden nousun peruskysymykseksi.

Mutta tietoja kylvöalojen kasvusta ei voida pitää täysin riittävinä maatalouden kehityksen osoittimina. Sattuu sellaista, että kylvöala kasvaa, mutta tuotanto ei kasva, vaan vieläpä laskeekin syystä, että maan-

muokkaus on huonontunut ja satoisuus kylvöalan yksikköä kohti on laskenut. Tämän vuoksi on kylvöaloja koskevia numerotietoja täydennettävä kokonaistuotantoa koskevilla numeroilla.

Tässä on vastaava taulukko.

*Viljakasvien ja raaka-ainekasvien kokonaistuotanto
Neuvostoliitossa:*

	Miljoonissa sentnereissä					
	v. 1913	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Viljakasvit . . .	801,0	717,4	835,4	694,8	698,7	898,0
Puuvilla (raaka) .	7,4	8,6	11,1	12,9	12,7	13,2
Pellava (kuitu) .	3,3	3,6	4,4	5,5	5,0	5,6
Sokerijuuriikas .	109,0	62,5	140,2	120,5	65,6	90,0
Öllykasvit . . .	21,5	35,8	36,2	51,0	45,5	46,0

Tästä taulukosta näkyy, että vuodet, jolloin maatalouden uudestijärjestely oli täydessä käynnissä,— vuosina 1931 ja 1932,—että nämä vuodet olivat viljakasvien tuotannon kaikkein suurimman vähentymisen vuosia.

Tästä taulukosta seuraa edelleen, että niillä seuduilla, joilla maatalouden uudestijärjestäminen kävi hitaampaa vauhtia, pellavan ja puuvillan viljelys ei kärsinyt juuri lainkaan ja kulki nousun suuntaan enemmän tai vähemmän tasaisesti ja varmasti, säilyttäen korkean kehitystasonsa.

Tästä taulukosta seuraa, kolmanneksi, että samaan aikaan, kun öljykasvien viljelys koki vain jonkin verran horjahtelua, säilyttäen korkean kehitystasonsa sodanedelliseen tasoon verraten, niin sokerijuuriikkaan

viljelys, jonka viljelysalueilla oli havaittavissa korkein maatalouden uudestijärjestelyn vauhti ja joka viimeisenä siirtyi uudestijärjestelykauteen, koki suurimman laskun uudestijärjestelyn viimeisenä vuotena, vuonna 1932, alentaen tuotannon sodanedellistä tasoa alemmaksi.

Tästä taulukosta seuraa vihdoin, että vuosi 1933 — ensimmäinen vuosi uudestijärjestelykauden päättymisen jälkeen — on käännteentekevä vuosi viljakasvien ja raaka-ainekasvien kehityksessä.

Se merkitsee, että ennen kaikkea viljakasvien ja niiden jälkeen raaka-ainekasvien viljelys tulee tästä lähtien kulkemaan lujasti ja varmasti voimakasta nousua kohti.

Kipeimmin koski uudestijärjestelykausi maatalouden karjanhoitoalaa.

Tässä on vastaava taulukko.

Karjakanta Neuvostoliitossa:

	Miljoonaa päätä					
	v. 1916	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
a) Hevoset	35,1	34,0	30,2	26,2	19,6	16,6
b) Nautakarja . .	58,9	68,1	52,5	47,9	40,7	38,6
c) Lampaat ja vuohet	115,2	147,2	108,8	77,7	52,1	50,6
d) Siat	20,3	20,9	13,6	14,4	11,6	12,2

Tästä taulukosta näkyy, että karjan pääluku ei ole selostuskaudella suurentunut, vaan yhä vielä jatkuvasti pienentynyt sodanedelliseen tasoon verraten. On ilmeistä, että tässä taulukossa kuvastuu toisaalta se

seikka, että maatalouden karjanhoitoalalla oli kaikkein eniten suurkulakkiaineiksia, ja toisaalta voimaperäinen kulakkiagitatio karjan teurastamisen puolesta, jolla agitatiolla oli otollinen maaperä uudestijärjestelyvuosina.

Tästä taulukosta seuraa edelleen, että karjakannan lasku alkoi heti uudestijärjestelyn ensimmäisenä vuotena (v. 1930) ja on jatkunut aina vuoteen 1933 asti laskun saavuttaessa kaikkein suurimmat mittasuhteet kolmena ensimmäisenä vuotena, mutta vuonna 1933, ensimmäisenä vuotena uudestijärjestelykauden päättymisen jälkeen, jolloin viljakasvien alalla alkoi nousu, karjakannan väheneminen supistui minimiin.

Tästä taulukosta seuraa vihdoin, että sianhoidon alalla on alkanut jo päinvastainen prosessi ja v. 1933 on jo havaittavissa suoranaisen nousun merkkejä.

Se merkitsee, että vuoden 1934 täytyy muodostua — ja se voi muodostua — murrosvuodeksi nousun suuntaan koko karjataloudessa.

Kuinka meillä on kehittynyt talonpoikaistalouksien kollektivisoiminen selostuskaudella?

Tässä on vastaava taulukko.

Kollektivisoiminen:

	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Kolhoosien lukumäärä (tuhansissa)	57,0	85,9	211,1	211,05	224,5
Talonpoikaistalouksien lukumäärä kolhooseissa (miljoonissa)	1,0	6,0	13,0	14,9	15,2
Talonpoikaistalouksien kollektivisoimisprosentti .	3,9	23,6	52,7	61,5	65,0

Mutta kuinka ovat muuttuneet viljakasvien kylvöalat maatalouden eri sektoreilla?

Tässä on vastaava taulukko.

Viljakasvien kylvöalat maatalouden eri sektoreilla:

Sektorit	Viljakasvien kylvöt miljoonissa hehtaareissa					Prosenttisa vuoden 1933 kylvöalaan
	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933	
1. Neuvostotilat . .	1,5	2,9	8,1	9,3	10,8	10,8
2. Kolhoosit	3,4	29,7	61,0	69,1	75,0	73,9
3. Yksilötalonpojat.	91,1	69,2	35,3	21,3	15,7	15,5
Viljakasvien koko kylvöala Neuvostoliitossa	96,0	101,8	104,4	99,7	101,5	100,0

Mitä nämä taulukot osoittavat?

Ne osoittavat, että maatalouden uudestijärjestelykausi, jolloin kolhoosien ja niiden jäsenten lukumäärä kasvoi myrskyisää vauhtia, on jo päättynyt, päättynyt jo vuonna 1932.

Siis myöhempi kollektivisoimisprosessi on kolhoosien suorittaman yksilöllisten talonpoikaistalouksien jätteiden vähitellen tapahtuvaa mukaanvetämis- ja uudestikasvattamisprosessia.

Se merkitsee, että kolhoosit ovat voittaneet lopullisesti ja peruuttamattomasti. (Myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia.)

Ne osoittavat edelleen, että neuvostotilojen ja kolhoosien hallussa on yhteensä 84,5% kaikkien viljakasvien kylvöalasta Neuvostoliitossa.

Se merkitsee, että kolhoosit ja neuvostotilat yhdessä ovat tulleet sellaiseksi voimaksi, joka ratkaisee koko maatalouden ja kaikkien sen alojen kohtalon.

Ne osoittavat edelleen, että 65% kolhooseihin yhtyneitä talonpoikaistalouksia pitää hallussaan 73,9% kaikkien viljakasvien kylvöalasta, kun taas koko jäljelläolevien yksilöllisten talonpoikaistalouksien joukko, joka muodostaa 35% koko talonpoikaissäestöstä, pitää hallussaan kaiken kaikkiaan vain 15,5% viljakasvien koko kylvöalasta.

Jos lisäämme tähän sen tosiasian, että kolhoosit luovuttivat vuonna 1933 valtiolle, mukaanlukien kaikki hankintamuodot, enemmän kuin miljardin puutaa viljaa ja yksilötalonpojat, jotka täyttivät suunnitelman täydelleen 100-prosenttisesti, luovuttivat kaikkiaan noin 130 miljoonaa puutaa, kun taas vuosina 1929—1930 yksilötalonpojat luovuttivat valtiolle noin 780 miljoonaa puutaa ja kolhoosit ainoastaan 120 miljoonaa puutaa,—niin käy selvääkin selvemmäksi, että kolhoosien ja yksilötalonpoikien osat ovat selostuskaudella vaihtuneet täydellisesti kolhoosien muodostuessa tänä aikana maatalouden määrääväksi voimaksi ja yksilötalonpoikien — toisarvoiseksi voimaksi, jonka on pakko alistua ja mukautua kolhoosijärjestelmään.

On myönnettävä, että työtätekevä talonpoikaisto, meidän neuvostotalonpoikaistomme, on lopullisesti ja peruuttamattomasti astunut sosialismin punaisen lipun alle. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Jaaritelkoot eserräläis-menshevistiset ja porvarillistrotskilaiset kuomat, että talonpoikaisto on luonteeltaan vastavallankumouksellista, että sen kutsumuksena on kapitalismin palauttaminen Neuvostoliittoon, että

se ei voi olla työväenluokan liittolainen sosialismia rakennettaessa, että Neuvostoliitossa on mahdoton saada rakennetuksi sosialismi. Tosiasiat osoittavat, että nämä herrat parhaavat sekä Neuvostoliittoa että neuvostotalonpoikaista. Tosiasiat osoittavat, että meidän neuvostotalonpoikaistomme on lopullisesti purjehtinut pois kapitalismin rannoilta ja lähtenyt eteenpäin sosialismiin liitossa työväenluokan kanssa. Tosiasiat osoittavat, että me olemme jo rakentaneet sosialistisen yhteiskunnan perustuksen Neuvostoliitossa ja meidän on vain sen kruunaukseksi pystytettävä päällysrakennuksia,— tehtävä, joka on epäilemättä helpompi kuin sosialistisen yhteiskunnan perustuksen rakentaminen.

Kolhoosien ja neuvostotilojen voima ei kuitenkaan rajoitu niiden kylvöalojen ja tuotannon lisääntymiseen. Se ilmenee myöskin niiden traktorimäärän kasvussa, niiden mekanisoinnin lisääntymisessä. On ilmeistä, että kolhoosimme ja neuvostotilamme ovat tässä suhteessa menneet pitkän matkan eteenpäin.

Tässä on vastaava taulukko.

*Traktorien määrä Neuvostoliiton maataloudessa
(ottaen huomioon kuoletuksen):*

	Tuhansia kappaleita					Voimakkuus tuhansissa hevosvoimissa				
	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Kaikkiaan traktoreita . . .	34,9	72,1	125,3	148,5	204,1	391,4	1003,5	1850,0	2225,0	3100,0
Siihen luettuina:										
a) traktoreita kone- ja traktoriasemilla . . .	2,4	31,1	63,3	74,8	122,3	23,9	372,5	848,0	1077,0	1782,0
b) traktoreita eri alojen neuvostotiloilla . . .	9,7	27,7	51,5	64,0	81,8	123,4	483,1	892,0	1043,0	1318,0

Siis 204 tuhatta traktoria ja 3 miljoonaa 100 tuhatta hevosvoimaa kolhooseja ja neuvostotiloja varten. Kuten näette, se ei ole mikään pieni voima, ja se kykenee repimään pois kaikki kapitalismin juuret maaseudulta. Voima, joka on kaksi kertaa suurempi sitä traktorimäärää, josta Lenin aikoinaan puhui kuten kaukaisesta tulevaisuuden näköalasta⁷⁷.

Mitä tulee kone- ja traktoriasemilla sekä Neuvostotilojen Kansankomissariaatin neuvostotiloilla olevien maatalouskoneiden määrään, niin sitä koskevat tiedot ovat seuraavissa taulukoissa.

Kone- ja traktoriasemilla:

	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Kombaineja (tuh. kpl.) .	7 kpl.	0,1	2,2	11,5
Voimakoneita ja lokomobiileja (tuh. kpl.) .	0,1	4,9	6,2	17,6
Yhdistettyjä ja puoliksiyhdistettyjä puimakoneita (tuh. kpl.) . . .	2,9	27,8	37,0	50,0
Sähkövoimalaitteita puintia varten	168	268	551	1.283
Korjausverstaiden lukumäärä kone- ja traktoriasemilla	104	770	1.220	1.933
Kuorma-autoja (tuh. kpl.)	0,2	1,0	6,0	13,5
Henkilöautoja (kpl.) . .	17	191	245	2.800

Neuvostotilojen Kansankomissariaatin neuvostotiloilta:

	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Kombaineja (tuh. kpl.) .	1,7	6,3	11,9	13,5
Voimakoneita ja lokomobiileja (tuh. kpl.) .	0,3	0,7	1,2	2,5
Yhdistettyjä ja puoliksi yhdistettyjä puimakoneita (tuh. kpl.) . . .	1,4	4,2	7,1	8,0
Sähkövoimalaitteita . .	42	112	164	222
Korjauspajoja:				
a) perinpohjaista korjausta varten . . .	72	133	208	302
b) keskinkertaista korjausta varten . . .	75	160	215	476
c) pientä korjausta varten	205	310	578	1.166
Kuorma-autoja (tuh. kpl.)	2,1	3,7	6,2	10,9
Henkilöautoja (kpl.) . .	118	385	625	1.890

Olen sitä mieltä, että nämä numerot eivät kaipa selityksiä.

Suuri merkitys maatalouden kohottamiselle oli myöskin kone- ja traktoriasemien ja neuvostotilojen poliittisten osastojen perustamisella ja ammattitaitoisten työntekijäin lähettämällä maatalouteen. Nyt kaikki myöntävät, että poliittisten osastojen työntekijöillä on ollut erittäin suuri merkitys kolhoosien ja neuvostotilojen työn parantamisessa. Tunnettua on, että puolueen Keskuskomitea on selostuskaudella lähettänyt maaseudulle maatalouskaaderien vahvistamiseksi enemmän kuin 23 tuhatta kommunistia, joista maataloustyöntekijöitä enemmän kuin 3 tuhatta, neuvostotilojen työntekijöitä enemmän kuin 2 tuhatta, kone- ja

traktoriasemien poliittisten osastojen työntekijöitä enemmän kuin 13 tuhatta ja neuvostotilojen poliittisten osastojen työntekijöitä enemmän kuin 5 tuhatta.

Samaa on sanottava uusien insinööri-, teknikko- ja agronomivoimien lähettämistä kolhooseihin ja neuvostotiloille. Tunnettua on, että selostuskaudella on tähän ryhmään kuuluvia työntekijöitä lähetetty maatalouteen enemmän kuin 111 tuhatta henkilöä.

Traktoristeja, kombainien hoitajia ja ohjaajia sekä autonkuljettajia on selostuskaudella koulutettu ja lähetetty yksistään Maanviljelyksen Kansankomissariaatin systeemissä enemmän kuin 1 miljoona 900 tuhatta henkeä.

Samana aikana on annettu koulutus ja jatkokoulutus yli 1 miljoonalle 600 tuhannelle hengelle, jotka on valmistettu kolhoosien puheenjohtajiksi ja hallintojen jäseniksi, maanviljelysprikatiireiksi, karjanhoitoprikatiireiksi ja laskuttajiksi.

Tämä on tietenkin vähän meidän maataloudellemme. Mutta se on kuitenkin jotakin.

Kuten näette, valtio on tehnyt kaiken mahdollisen Maanviljelyksen Kansankomissariaatin ja Neuvostotilojen Kansankomissariaatin elinten työn helpottamiseksi kolhoosien ja neuvostotilojen rakennustyön johtamisessa.

Voidaanko sanoa, että näitä mahdollisuuksia on käytetty asiaan kuuluvalla tavalla?

Niin ei valitettavasti voida sanoa.

On todettava ennen kaikkea se, että nämä kansankomissariaatit ovat kansliamais-byrokraattisen asioihin suhtautumisen taudin saastuttamia enemmän kuin muut kansankomissariaatit. Ne päättävät kysymyk-

sistä, mutta eivät ajattele sitä, että täytäntöönpanoa on valvottava, johtavien elinten ohjeiden ja määräysten rikkomat on kutsuttava järjestykseen, rehellisiä ja tunnollisia täytäntöönpanijoita on nostettava esiin.

Traktorien ja koneiden suunnattoman määrän luulisi velvoittavan maatalouselimiä pitämään nämä arvokkaat koneet kunnossa, aikanaan korjaamaan ne, käyttämään niitä työssä enemmän tai vähemmän siedettävällä tavalla. Mitä ne tekevät tällä alalla? Ikävä kyllä, hyvin vähän. Traktoreiden ja koneiden säilyttäminen on epätyydyttävää. Korjaus on myöskin epätyydyttävää, sillä tähän asti ei ole vielä tahdottu käsittää, että korjauksen perustana on pieni ja keskinertainen korjaus eikä perinpohjainen korjaus. Mitä tulee traktorien ja koneiden käyttöön, niin tämän asian epätyydyttävä tila on siksi selvä ja yleisesti tunnettu, että se ei kaipaa todistelua.

Oikean vuoroviljelyksen käytäntöönotto, täyskesantoalan laajentaminen, siemenkysymyksen parantaminen kaikilla maanviljelyksen aloilla on eräs päiväjärjestyksessä oleva maatalouden tehtävä. Mitä tehdään tällä alalla? Ikävä kyllä, toistaiseksi vielä hyvin vähän. Siemenkysymys viljan ja puuvillan alalla on siinä määrin sotkuinen, että sitä täytyy vielä kauan selvittää.

Eräs tehokas keino raaka-ainekasvien satoisuuden kohottamiseksi on lannoitteiden hankkiminen niille. Mitä tehdään tällä alalla? Toistaiseksi hyvin vähän. Lannoitusaineita on, mutta Maanviljelyksen Kansankomissariaatin elimet eivät osaa ottaa niitä vastaan, ja otettuaan vastaan eivät huolehdi siitä, että ne lähetettäisiin ajoissa paikalle ja että niitä järkipärisesti käytettäisiin.

Neuvostotiloista täytyy sanoa, että ne eivät vielä-kään ole tehtäviensä tasalla. Olen kaukana siitä, että aliarvioisin neuvostotilojemme suurta vallankumouksellistavaa merkitystä. Mutta jos rinnastamme neuvostotilojen työn nykyisiin tosiasiallisiin tuloksiin valtion niihin tekemiä valtavia sijoituksia, niin saadaan suunnaton epäsuhde, joka ei puhu neuvostotilojen eduksi. Tämän epäsuhteen pääsyyinä on se seikka, että vilja-neuvostotilamme ovat liian suuria, niiden johtajat eivät pysty hoitamaan tavattoman suuria neuvostotiloja, itse neuvostotilat ovat liian yksipuolisesti erikoisalaansa rajoittuneet, niillä ei ole vuoroviljelystä eikä kesantoalaa eikä niissä ole karjanhoitoa. Ilmeisesti on pienennettävä neuvostotiloja ja lopetettava niiden liiallinen erikoisalaansa rajoittuminen. Voidaan luulla, että Neuvostotilojen Kansankomissariaatti on aikanaan esittänyt tämän kysymyksen ja saanut sen ratkaistuksi. Mutta se ei ole totta. Kysymys tuli esityksi ja ratkaistuksi sellaisten henkilöiden aloitteesta, joilla ei ole mitään tekemistä Neuvostotilojen Kansankomissariaatin kanssa.

Vihdoin kysymys karjanhoidosta. Selostin jo karjanhoidon vaikeaa asemaa. Voidaan luulla, että maatalouselimemme ovat kuumeisessa toiminnassa kriisin lopettamiseksi karjanhoidon alalla, että ne hälyyttävät, mobilisoivat työntekijöitä ja käyvät rynnäkköön karjanhoitoprobleemin ratkaisemiseksi. Mitään sellaista ei valitettavasti ole tapahtunut eikä ole tapahtumassa. Nuo elimet eivät hälyytä karjanhoidon vaikean aseman johdosta, vaan päinvastoin koettavat hämätä kysymystä, yrittävätpä joskus selostuksissaan salatakin maamme yleiseltä mielipiteeltä karjanhoidon todellisen

tilan, mikä on aivan sopimatonta bolshevikeille. Jos tämän jälkeen luotetaan, että maatalouselimet kykenevät nostamaan jaloilleen ja kohottamaan asianomaiselle tasolle karjanhoidon, niin se on hiekalle rakentamista. Koko puolueen, kaikkien toimihenkilöidemme, sekä puolueen jäsenten että puolueeseen kuulumattomien, on otettava omiin käsiinsä karjanhoitotyö, ottaen huomioon, että karjanhoitoprobleemi on nyt yhtä ensivuoroinen probleemi kuin eilen oli nyt jo menestyksellisesti ratkaistu viljaprobleemi. Todistelemattakin on selvää, että Neuvostomaan väki, joka on voittanut monta vaikeaa estettä päämäärää kohti kulkiessaan, pystyy voittamaan tämänkin esteen. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Tällainen on lyhyt eikä läheskään täydellinen luettelo niistä epäkohdista, jotka on poistettava, ja luettelo niistä tehtävistä, jotka on ratkaistava lähiaikana.

Mutta asia ei rajoitu vain näihin tehtäviin. On vielä muitakin tehtäviä maatalouden alalla, joista täytyisi sanoa muutama sana.

Ennen kaikkea on otettava huomioon se, että alueidemme vanha jako teollisuus- ja maatalousalueisiin on jo elänyt aikansa. Meillä ei enää ole pelkkiä maatalousalueita, jotka hankkivat teollisuusalueille viljaa, lihaa, juurikasveja, samoin kuin meillä ei ole enää pelkkiä teollisuusalueitakaan, jotka voisivat luottaa siihen, että saavat kaikki välttämättömät maataloustuotteet ulkopuolelta, muilta alueilta. Kehitys käy siihen suuntaan, että kaikki alueet muodostuvat meillä enemmän tai vähemmän teollisiksi, ja mitä pitemmälle mennään, sitä suuremmassa määrin ne tulevat

muodostumaan teollisuusalueiksi. Tämä merkitsee, että Ukraina, Pohjois-Kaukaasia, Keskinen mustanmullan alue ja muut entiset maatalousseudut eivät voi enää luovuttaa muille seuduille, teollisuuskeskuksiin, niin paljon maataloustuotteita kuin ne antoivat aikaisemmin, koska niiden täytyy ruokkia omat kaupunkinsa ja omat työläisensä, joiden lukumäärä tulee kasvaamaan. Mutta tästä seuraa, että jokaisen alueen täytyy muodostaa itselleen oma maataloudellinen perustansa, jotta niillä olisi omat vihanneksensa, omat perunansa, oma voinsa, oma maitonsa ja suuremmassa tai pienemmässä määrin — oma viljansa, oma lihansa, elleivät ne tahdo joutua vaikeaan asemaan. Te tiedätte, että tämä asia on täysin toteutettavissa ja että tällä alalla ollaan jo työssä.

Tehtävänä on viedä tämä työ päätökseen hinnalla millä hyvänsä.

Edelleen on kiinnitettävä huomiota siihen, että alueidemme tunnettu jako kuluttaviin ja tuottaviin alkaa myös kadottaa ehdottoman luonteensa. Sellaiset „kuluttavat“ alueet kuin Moskovän ja Gorjkin alueet luovuttivat tänä vuonna valtiolle noin 80 miljoonaa puutaa viljaa. Se ei tietysti ole pikku asia. Niin sanotussa kuluttavassa vyöhykkeessä on noin 5 miljoonaa hehtaaria raivaamatonta maata, joka on pensaikkojen peittämä. Tunnettua on, että tämän vyöhykkeen ilmasto ei ole huono, sataa melko paljon eikä kuivuus haittaa. Jos nämä maat raivataan puhtaiksi pensaikeista ja suoritetaan joitakin järjestelyluontoisia toimenpiteitä, niin voidaan saada hyvin suuri viljanviljelysalue, joka sen vuoksi, että satoisuus on näillä alueilla

tavallisesti hyvä, voi tuottaa tavaraviljaa yhtä paljon kuin nykyisin tuottavat alisen tai keskisen Volganvarren alueet. Se olisi suuri apu pohjoisille teollisuuskeskuksille.

Näille kuluttavan vyöhykkeen seuduille on ilmeisesti muodostettava suuri viljanviljelysalue.

Lopuksi kysymys taistelusta kuivuutta vastaan Volgantakaisella alueella. Metsän ja suojelevien metsävyöhykkeiden istutuksella Volgantakaisen alueen itäisille seuduille on valtava merkitys. Tämä työ, kuten tunnettua, on jo käynnissä, vaikka ei voidakaan sanoa, että sitä tehtäisiin riittävän voimaperäisesti. Mitä tulee Volgantakaisen alueen kastelun järjestämiseen — ja se on pääasia kuivuutta vastaan käytävän taistelun kannalta katsoen, — niin ei voida sietää, että tämä työ lykättäisiin epämääräiseen tulevaisuuteen. Tosin ovat sitä jonkin verran hidastuttaneet eräät ulkopuoliset seikat, jotka ovat vaatineet suuren joukon voimia ja varoja. Mutta nyt ei ole enää syytä siirtää sitä kauemmaksi. Emme voi tulla toimeen ilman luotettavaa ja täysin vakaata, ilmojen satunnaisista heilahteluista riippumatonta viljatuotannon perustaa Volganvarrella, mistä vuosittain saataisiin noin 200 miljoonaa puutaa tavaraviljaa. Se on aivan välttämätöntä, kun otamme huomioon toisaalta kaupunkien kasvun Volganvarrella ja toisaalta kaikenlaiset mahdolliset selkkaukset kansainvälisten suhteiden alalla.

Tehtävänä on ryhtyä pontevaan työhön Volgantakaisen alueen kastelun järjestämiseksi. (Suosionosoituksia.)

3. TYÖTÄTEKEVIEN AINEELLISEN ASEMAN JA KULTTUURITASON NOUSU

Olemme täten valaisseet teollisuudessamme ja maataloudessamme vallitsevaa tilannetta, niiden kehitystä selostuskaudella ja niiden tilaa tällä hetkellä.

Tuloksena meillä on:

a) Tuotannon voimakas nousu sekä teollisuudessa että maatalouden tärkeimmillä aloilla.

b) Sosialistisen talousjärjestelmän lopullinen voitto kapitalistisesta järjestelmästä tämän nousun perustalla sekä teollisuudessa että maataloudessa, sosialistisen järjestelmän muuttuminen koko kansantalouden ainoaksi järjestelmäksi, kapitalististen aineiden poistuminen kansantalouden kaikilta aloilta.

c) Yksilötalonpoikien valtavan enemmistön lopullinen luopuminen yksilöllisestä pientavarataloudesta, heidän yhdistymisensä kolhooseiksi kollektiivisen työn ja tuotantovälineiden kollektiivisen omistuksen pohjalla, kollektiivisen talouden täydellinen voitto yksityisestä pientavarataloudesta.

d) Kolhoosien edelleen laajenemisen kasvava prosessi yksilöllisten talonpoikaistalouksien tilalle, joiden lukumäärä siten kuukaudesta kuukauteen pienenee ja jotka oikeastaan muuttuvat apuvoimaksi kolhooseille ja neuvostotiloille.

Ymmärrettävää on, että tämä historiallinen voitto riistäjistä ei ole voinut olla johtamatta perinpohjaisiin parannuksiin työtätekevien aineellisessa asemassa ja kaikissa elinehdoissa.

Loisluokkien hävittäminen on johtanut ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston katoamiseen. Työläisen ja talonpojan työ on vapautettu riistosta. Ne

tulot, joita riistäjät pusersivat kansan työstä, jäävät nykyään työtätekevien käsiin ja ne käytetään osaksi tuotannon laajentamiseen ja uusien työtätekevien joukkojen vetämiseen tuotantoon, osaksi työläisten ja talonpoikien tulojen suoranaiseen lisäämiseen.

On kadonnut työttömyys, tuo työväenluokan vitsaus. Kun miljoonat työttömät porvarillisissa maissa kärsivät hätää ja kurjuutta työn puutteen takia, niin meillä ei ole enää työläisiä, joilla ei olisi työtä eikä ansiota.

Kulakkiorjuutuksen kadotessa on kadonnut myöskin kurjuus maaseudulta. Jokaisella talonpojalla, jokaisella kolhoositalonpojalla tai yksilötalonpojalla, on nyt mahdollisuus elää ihmisten tavoin, jos hän vain tahtoo työskennellä rehellisesti eikä viettää laiskurin ja kulkurin elämää tai anastaa kolhoosin omaisuutta.

Riiston hävittäminen, työttömyyden poistaminen kaupungissa ja kurjuuden poistaminen maaseudulla — ne ovat sellaisia historiallisia saavutuksia työtätekevien aineellisessa asemassa, joista kaikkein „demokraattisimpienkaan“ porvarillisten maiden työläiset ja talonpojat eivät voi unelmoidakaan.

On muuttunut suurkaupunkiemme ja teollisuuskeskuksiemme ulkomuoto. Porvarillisten maiden suurkaupunkien välttämättömänä tunnusmerkkinä ovat köyhäinkorttelit, niin sanotut työläiskaupunginosat laitakaupungilla — rykelmä pimeitä, kosteita, suurimaksi osaksi puolittain hajonneita kellariasumuksia, joissa köyhä kansa tavallisesti asuu eläen liassa ja kiroten kohtaloa. Vallankumous on Neuvostoliitossa johtanut siihen, että tällaiset köyhäinkorttelit ovat

meillä kadonneet. Niiden tilalle on rakennettu uusia, kauniita ja valoisia työläiskortteleita, ja useissa tapauksissa nämä työläiskorttelit ovat meillä komeampia kuin kaupunkien keskus.

Maalaiskylän muoto on muuttunut vieläkin enemmän. Alkaa hävitä vanha maalaiskylä, jossa kirkko sijaitsi kaikkein näkyvimmällä paikalla, jossa etualalla olivat poliisin, papin ja kulakin parhaat talot ja taka-alalla talonpoikien puoleksi luhistuneet tuvat. Sen tilalle astuu uusi kylä, jossa on yhteiskunnallisen talouden rakennuksia, klubeja, radio, elokuvat, kouluja, kirjastoja ja lastenseimiä, traktoreita, kombainejia, puimakoneita, autoja. Kadonneet ovat entiset riistäjä-kulakin, verenimijä-koronkiskurin, keinotellija-kauppiaan ja poliisi-„isän“ vanhat tunnetut hahmot. Nyt ovat tunnettua väkeä kolhoosien ja neuvostotilojen, koulujen ja klubien työntekijät, vanhimmat traktoristit ja kombainien hoitajat, peltotyö- ja karjanhoitoprikatiirit, kolhoosien peltojen parhaat iskurit.

Katoaa vastakohtaisuus kaupungin ja maaseudun väliltä. Kaupunki lakkaa olemasta talonpoikien silmissä heidän riistämisensä keskus. Yhä kestävämmäksi tulevat talous- ja kulttuuriliiton siteet kaupungin ja maaseudun välillä. Kaupungilta ja sen teollisuudelta maaseutu saa nyt apua—traktorien, maatalouskoneiden, autojen, väen ja varojen muodossa. Ja maaseudulla itselläänkin on nyt oma teollisuutensa kone- ja traktoriasemien, korjauspajojen, kolhoosien kaikenlaisten teollisuuslaitosten, pienten sähköasemien y.m.s. muodossa. Kuilu kaupungin ja maaseudun kulttuuritason välillä täyttyy.

Sellaiset ovat työtätekevien tärkeimmät saavutukset heidän aineellisen asemansa, elinehtojensa ja kulttuurielämänsä parantamisen alalla.

Näiden saavutusten perusteella on meillä selostuskauden tuloksena:

a) Kansantulojen lisääntyminen 35 miljardista ruplasta vuonna 1930 50 miljardiin vuonna 1933, ja kun kapitalististen aineiden, toimilupien omistajat siihen luettuna, osuus kansantuloissa on nykyään vähemmän kuin puoli prosenttia, niin kansantulot melkein kokonaan jakaantuvat työläisten ja toimitsijain, työtätekevien talonpoikien, osuuskuntien ja valtion kesken.

b) Neuvostoliiton väkiluvun lisääntyminen 160,5 miljoonasta hengestä vuoden 1930 lopulla 168 miljoonaan vuoden 1933 lopulla.

c) Työläisten ja toimitsijain lukumäärän lisääntyminen 14 miljoonasta 530 tuhannesta vuonna 1930 21 miljoonaan 883 tuhanteen vuonna 1933, ja ruumiillisessa työssä olevien lukumäärä on tänä kautena kohonnut 9 miljoonasta 489 tuhannesta 13 miljoonaan 797 tuhanteen henkeen, suurteollisuuden työläisten, liikennetyöläiset siihen luettuna, lukumäärä on kohonnut 5 miljoonasta 79 tuhannesta 6 miljoonaan 882 tuhanteen henkeen, maataloustyöläisten lukumäärä — 1 miljoonasta 426 tuhannesta 2 miljoonaan 519 tuhanteen sekä kauppatyöläisten ja -toimitsijain lukumäärä — 814 tuhannesta 1 miljoonaan 497 tuhanteen.

d) Työläisten ja toimitsijain palkkarahaston lisääntyminen 13 miljardista 597 miljoonasta ruplasta vuonna 1930 34 miljardiin 280 miljoonaan ruplaan vuonna 1933.

e) Teollisuustyöläisten keskimääräisen vuosipalkan lisääntyminen 991 ruplasta vuonna 1930 1 tuhanteen 519 ruplaan vuonna 1933.

f) Työläisten ja toimitsijain yhteiskunnallisen vakuutusrahaston lisääntyminen 1 miljardista 810 miljoonasta ruplasta vuonna 1930 4 miljardiin 610 miljoonaan ruplaan vuonna 1933.

g) 7-tuntisen työpäivän käytäntöönottaminen kaikessa maanpäällisessä teollisuudessa.

h) Valtion talonpojille antama apu heitä varten järjestettyjen 2.860 kone- ja traktoriaseman muodossa, joihin on sijoitettu 2 miljardia ruplaa.

i) Valtion apu talonpojille kolhooseille myönnetyn 1 miljardin 600 miljoonan ruplan luoton muodossa.

j) Valtion apu talonpojille siemen- ja elintarvikelainojen muodossa, mikä selostuskaudella oli 262 miljoonaa puutaa viljaa.

k) Valtion apu vähäväkisille talonpojille vero- ja vakuutushelpotusten muodossa — 370 miljoonaa ruplaa.

Maamme kulttuurikehityksen alalla on meillä selostuskauden tuloksena:

a) Yleisen alkeisoppivelvollisuuden käytäntöönottaminen koko Neuvostoliitossa sekä luku- ja kirjoitustaitoisten prosenttimäärän kohoaminen 67%:sta vuoden 1930 lopulla 90%:iin vuoden 1933 lopulla.

b) Opiskelijain lukumäärän lisääntyminen kaikenasteisissa kouluissa 14 miljoonasta 358 tuhannesta vuonna 1929 26 miljoonaan 419 tuhanteen vuonna 1933, siitä alkeiskouluissa 11 miljoonasta 697 tuhannesta 19 miljoonaan 163 tuhanteen; keskikouluissa 2 miljoonasta 453 tuhannesta 6 miljoonaan 674 tuhanteen; korkeakouluissa 207 tuhannesta 491 tuhanteen.

c) Esikoululaitoksissa opetettävien lasten lukumäärän lisääntyminen 838 tuhannesta vuonna 1929 5 miljoonaan 917 tuhanteen vuonna 1933.

d) Yleisten ja erikoisalalle valmistavien korkeakoulujen lukumäärän lisääntyminen 91:stä vuonna 1914 600:aan vuonna 1933.

e) Tieteellisten tutkimuslaitosten lukumäärän lisääntyminen 400:sta vuonna 1929 840:een vuonna 1933.

f) Klubilaitosten lukumäärän lisääntyminen 32 tuhannesta vuonna 1929 54 tuhanteen vuonna 1933.

g) Elokuvateatterien, klubeissa toimivien elokuvakoneiden ja kiertävien elokuvakoneiden lukumäärän lisääntyminen 9.800:sta vuonna 1929 29.200:aan vuonna 1933.

h) Sanomalehtien kertapainoksen kasvu 12 miljoonasta 500 tuhannesta vuonna 1929 36 miljoonaan 500 tuhanteen vuonna 1933.

On ehkä paikallaan mainita, että korkeakoulujen oppilaiden keskuudessa on meillä työläisiä 51,4 prosenttia ja työtätekeviä talonpoikia 16,5 prosenttia, kun sitävastoin esimerkiksi Saksassa oli korkeakoulujen oppilaiden joukossa oppivuonna 1932:33 työläisiä kaikkiaan vain 3,2 prosenttia ja pientalonpoikia vain 2,4 prosenttia.

Ilahduttavana tosiasiana ja kulttuuritason kasvun merkinä maaseudulla on mainittava kolhoosilaisnaisten aktiivisuuden nousu yhteiskunnallis-organisatorisen työn alalla. Tunnettua esimerkiksi on, että kolhoosilaisnaisia on nykyisin kolhoosien puheenjohtajina noin 6 tuhatta, kolhoosien hallintojen jäseninä yli 60 tuhatta, prikiireina 28 tuhatta, työryhmien

organisaattoreina 100 tuhatta, kolhoosien tavarafarmien hoitajina 9 tuhatta ja traktoristeina 7 tuhatta.

Sanomattakin on selvää, että nämä numerot ovat vaillinaisia. Mutta sekin vähä, mikä näihin numeroihin sisältyy, osoittaa varsin selvästi maaseudun kulttuuritason suurta kohoamista. Tällä seikalla, toverit, on valtava merkitys. Sillä on valtava merkitys sen takia, että naiset muodostavat puolet maamme väestöstä, he muodostavat valtavan suuren työnarmeijan, ja heidän kutsuksenaan on meidän lastemme, tulevan sukupolvemme, siis meidän tulevaisuutemme kasvattaminen. Juuri sen takia emme voi sallia, että tämä työtätekevien valtavan suuri armeija olisi pimeydessä ja tietämättömyydessä! Juuri sen takia meidän on tervehdittävä työtätekevien naisten kasvavaa yhteiskunnallista aktiivisuutta ja heidän nostamistaan johtaville paikoille, mikä on kulttuuritasomme kohoamisen varma tunnusmerkki. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Vihdoin on mainittava vielä yksi seikka, joka on tosin kielteistä laatua. Tarkoitan sitä sietämätöntä ilmiötä, että pedagogiset ja lääketieteelliset tiedekunnat ovat meillä yhä vielä taka-alalla. Se on suuri epäkohta, joka lähentelee valtion etujen loukkausta. Tämä epäkohta on välttämättä poistettava. Ja mitä pikemmin se tulee tehdyksi, sitä parempi.

4. TAVARANVAIHDON KASVU JA LIIKENNE

Täten meillä siis on:

- a) teollisuustuotannon, siihen luettuna joukkokulutustarvikkeiden tuotannon, lisääntyminen;
- b) maataloustuotannon lisääntyminen;

c) tuotteiden ja valmisteiden tarpeen sekä kysynnän kasvu kaupungin ja maaseudun työtätekevien joukkojen keskuudessa.

Mitä muuta tarvitaan siihen, että nämä ehdot tulisivat liitetyiksi toisiinsa ja koko kuluttajain joukolle turvattaisiin välttämättömien tavaroiden ja tuotteiden saanti?

Jotkut toverit arvelevat, että nämä edellytykset ovat riittävät sitä varten, että maamme taloudellinen elämä pääsisi pulppuamaan täydellä voimalla. Se on suuri erehdys. Voidaan kuvitella, että kaikki nämä ehdot ovat olemassa, mutta jos tavara ei joudu kuluttajalle, niin taloudellinen elämä ei suinkaan pääse pulppuamaan täydellä voimalla, vaan päinvastoin häiriintyy ja joutuu sekasortoon perustuksiaan myöten. On vihdoin ymmärrettävä, että tavaroita tuotetaan loppukädessä kulutusta eikä tuotantoa varten. Meillä on ollut tapauksia, että tavaroita ja tuotteita on ollut runsaasti, mutta ne eivät ole ainoastaan olleet joutumatta kuluttajalle, vaan ovat vuosikausia kierrelleet niin sanotun tavaravälitysverkoston byrokraattisissa sokkeloissa — syrjässä kuluttajasta. On ymmärrettävää, että tällaisten olojen vallitessa teollisuus ja maatalous ovat kadottaneet kaikenlaisen kiihokkeen tuotannon laajentamiseen, tavaravälitysverkosto on täyttynyt tavaroilla, mutta työläiset ja talonpojat ovat jääneet tavaroita ja tuotteita vaille. Seurauksena on ollut maan talouselämän häiriintyminen, vaikka tavaroita ja tuotteita on. Jotta maan taloudellinen elämä voisi päästä pulppuamaan täydellä voimalla ja jotta teollisuudella ja maataloudella olisi kiihoke tuotantonsa jatkuvaan laajentamiseen, tarvitaan vielä yksi ehto,

nimittäin laajaksi kehitetty tavaravaihto kaupungin ja maaseudun välillä, maamme piirien ja alueiden välillä, kansantalouden eri alojen välillä. On välttämätöntä, että maamme peittyisi kauppavarastojen ja myymälöiden tiheällä verkostolla. On välttämätöntä, että näiden varastojen ja myymälöiden uomia pitkin tavarat pysähtymättä kiertäisivät tuotantopaikoista kuluttajalle. On välttämätöntä, että tähän työhön vedetään mukaan sekä valtion kauppaverkosto että osuuskauppaverkosto, sekä paikallinen teollisuus että kolhoosit ja yksilötalonpojat.

Tätä nimitetäänkin meillä kehittyneeksi **neuvostokaupaksi**, kaupankäynniksi ilman kapitalisteja, kaupankäynniksi ilman keinottelijoita.

Kuten näette, neuvostokaupan kehittäminen on se mitä ajankohtaisin tehtävä, jota ratkaisematta ei enää päästä eteenpäin.

Ja kuitenkin, tämän totuuden täydellisestä selvyydestä huolimatta, on puolueen ollut selostuskaudella voitettava neuvostokaupan kehittämisen tieltä monia esteitä, jotka voitaisiin lyhyesti määritellä seuraukseksi siitä, että kommunistien eräällä osalla on järki joutunut pois tolaltaan neuvostokaupan välttämättömyyttä ja merkitystä koskevissa kysymyksissä.

Ennen kaikkea on todettava se, että kommunistien erään osan keskuudessa on yhä vieläkin vallalla ylimielinen, yliolkainen suhtautuminen kauppaan yleensä ja neuvostokauppaan erikoisesti. Nämä luvalla sanoen kommunistit pitävät neuvostokauppaa toisarvoisena, turhana asiana ja kauppa-alan työntekijöitä menneinä miehinä. Nämä henkilöt eivät todennäköisesti ymmärrä, että ylimielisellä suhtautumisellaan neu-

vostokauppaan he eivät ilmaise bolshevistisia katso-
muksia, vaan niiden köyhtyneiden aatelismiesten kat-
somuksia, joilla on suuri kunnian tarve, mutta ei
mitään varustuksia. (Suosionosoituksia.) Nämä
ihmiset eivät ymmärrä, että neuvostokauppa on
meidän asiamme, oma, bolshevistinen asiamme, ja
että kauppa-alan työntekijät, siihen luettuna myöskin
myymälöiden työntekijät, jos he vain työskentelevät
rehellisesti, ovat meidän asiamme, vallankumouksen
asian, bolshevismin asian eteenpäinviejiä. (Suosion-
osoituksia.) Ymmärrettävää on, että puolueen on
täytynyt hieman löylyttää näitä luvallanne sanoen
kommunisteja ja heittää heidän aateliset ennakko-
luulonsa tunkiolle. (Jatkuvia suosionosoit-
uksia.)

On pitänyt voittaa vielä toisenkinlaisia ennakko-
luuloja. Tarkoitan fraasivasemmistolaista jaarittelua,
jota tavataan toimihenkilöidemme erään osan keskuu-
dessa, sellaista jaarittelua, että neuvostokauppa on
muka sivuutettu vaihe, että meidän on järjestettävä
välitön tuotteiden vaihto, että raha pannaan pian
pois käytöstä, koska se on muka muuttunut pel-
käksi tilityslapuksi, että kauppaa ei tarvitse kehittää,
koska välitön tuotteiden vaihto kolkuttaa ovelle. Täy-
tyy panna merkille, että tätä fraasivasemmistolaista
pikkuporvarillista jaarittelua, joka hyödyttää kapita-
listisia aineksia, jotka pyrkivät tekemään tyhjäksi
neuvostokaupan kehittämisen, ei harrasteta ainoastaan
„punaisten professorien“ erään osan keskuudessa, vaan
myöskin eräiden kauppa-alan työntekijäin keskuudessa.
On tietenkin naurettavaa ja hupaisaa, että nämä hen-
kilöt, jotka eivät kykene järjestämään sellaista mitä

yksinkertaisinta asiaa kuin neuvostokauppaa, lavertelevat, että he ovat valmiit järjestämään monimutkaisemman ja vaikeamman asian, välittömän tuotteiden vaihdon. Mutta Don Quijoteja nimitetäänkin Don Quijoteiksi siitä syystä, että heiltä puuttuu alkeellisenkin elämän vaisto. Nämä ihmiset, jotka ovat yhtä kaukana marxilaisuudesta kuin taivas maasta, eivät nähtävästi ymmärrä sitä, että raha pysyy meillä vielä kauan käytössä, aina kommunismin ensimmäisen vaiheen, kehityksen sosialistisen vaiheen loppuun saakka. He eivät ymmärrä, että raha on sellainen porvarillisen talouden väline, jonka Neuvostovalta on ottanut käsiinsä ja sopeuttanut sosialismin tarpeisiin kehittääkseen täyteen mittaansa neuvostokaupan ja valmistukseen siten edellytykset välittömälle tuotteiden vaihdolle. He eivät ymmärrä, että tuotteiden vaihto voi tulla vain ihanteellisesti järjestetyn neuvostokaupan tilalle ja sen tuloksena, ja sitä meillä ei ole olemassa eikä pian tulekaan. Ymmärrettävää on, että puolue, pyrkiessään järjestämään laajaa neuvostokauppaa, piti välttämättömänä löylyttää myöskin näitä „vasemmistolaisia“ epäsikiöitä ja heittää heidän pikkuporvarillinen jaarittelunsa tuulten vietäväksi.

Edelleen oli voitettava kauppalaan työntekijäin epäterveet tottumukset mekaaniseen tavaroiden jakeluun, oli lopetettava yliolkainen suhtautuminen tavaraan lajitelmaan ja kuluttajain vaatimuksiin, lopetettava tavaroiden mekaaninen lähettäminen ja henkilökohtaisen vastuun puute kaupankäynnissä. Tässä tarkoituksessa avattiin alueita tai useampia piirejä käsittäviä kauppavarastoja, avattiin kymmeniä tuhansia uusia myymälöitä ja kioskeja.

Edelleen oli lopetettava osuuskauppojen yksinoikeutettu asema markkinoilla, minkä yhteydessä kaikki kansankomissariaatit velvoitettiin järjestämään omien tavaroidensa myynti ja Huoltoasiain Kansankomissariaatti velvoitettiin kehittämään laajaa maataloustuotteiden myyntiä vapaassa kaupassa, mikä kilpailun pohjalla johti toisaalta kaupankäynnin paranemiseen osuuskaupoissa ja toisaalta — hintojen alenemiseen markkinoilla, markkinain tervehtymiseen.

Luotiin laaja ruokalain verkosto, joissa tavaraa myydään alennetuilla hinnoilla („yhteisruokailu“), järjestettiin tehtaiden yhteyteen työläisten varusteluosastot, ja sellaisilta aineksilta, joilla ei ole mitään tekemistä tehtaan kanssa, evättiin tarvikkeiden saanti tehtaan välityksellä, jolloin yksistään Raskaan teollisuuden Kansankomissariaatin alaisissa laitoksissa tämä evääminen koski yli 500 tuhatta henkeä sivullista väkeä.

Järjestettiin yhtenäinen keskitetty lyhytaikaisen luoton pankki — Valtionpankki, jolla on eri paikkakunnilla 2 tuhatta 200 piiriosastoa, jotka kykenevät rahoittamaan kauppatoimintaa.

Näiden toimenpiteiden tulos selostuskaudella on seuraava:

a) myymälä- ja kioskiverkosto on kasvanut 184.662:sta vuonna 1930 277.974:ään vuonna 1933;

b) on perustettu alueita käsittävien kauppavarastojen verkosto — yhteensä 1.011 varastoa ja 864 useampia piirejä käsittävää kauppavarastoa;

c) on perustettu työläisten varusteluosastojen verkosto, joka käsittää 1.600 yksikköä;

d) vapaan kaupan pohjalla toimivien leipämyymälöiden verkosto on laajentunut käsittäen nykyään 330 kaupunkia;

e) yhteisruokalain verkosto on kasvanut palvelen nykyisin 19 miljoonaa 800 tuhatta kuluttajaa;

f) valtionkaupan ja osuuskauppojen tavaravaihto, yhteisruokalat niihin luettuina, on lisääntynyt 18 miljardista 900 miljoonasta ruplasta vuonna 1930 49 miljardiin ruplaan vuonna 1933.

Olisi virheellistä luulla, että yksistään tämä neuvostokaupan kehitys riittää taloutemme vaatimusten tyydyttämiseen. Päinvastoin, nyt enemmän kuin milloinkaan ennen käy selväksi, että tavaravaihdon nykyinen tila ei voi tarpeitamme tyydyttää. Sen vuoksi on kehitettävä edelleen neuvostokauppaa, saatava tähän työhön mukaan paikallinen teollisuus, kehitettävä kolhoosien ja talonpoikien kaupankäyntiä sekä saavutettava uusia ratkaisevia menestyksiä neuvostokaupan kohottamisen alalla.

On kuitenkin sanottava, että työ ei voi rajoittua pelkästään neuvostokaupan kehittämiseen. Jos taloutemme kehitys riippuu tavaravaihdon kehityksestä, neuvostokaupan kehityksestä, niin neuvostokaupan kehitys puolestaan riippuu liikenteemme kehityksestä, sekä rautatie- ja vesiliikenteen että autoliikenteen kehityksestä. Voi käydä niin, että tavaroita on, että on olemassa täysi mahdollisuus tavaravaihdon kehittämiseen, mutta liikenne ei ehdi tavaravaihdon kehityksen mukana ja kieltäytyy kuljettamasta tavaroita. Kuten tunnettua, tällaista meillä tapahtuukin tämän tästä. Siksipä liikenne on nykyään se kaita kohta, johon kokö taloutemme ja ennen kaikkea tavaravaihdon

vaihtomme voi kompastua ja nähtävästi jo kompasteleekin.

Tosin on rautatieliikenne lisännyt tavarankuljetuksensa määrää 133,9 miljardista tonnikilometristä vuonna 1930 172 miljardiin tonnikilometriin vuonna 1933. Mutta se on vähän, liian vähän meille, meidän taloudellemme.

Vesiliikenne on lisännyt tavarankuljetuksensa määrää 45,6 miljardista tonnikilometristä vuonna 1930 59,9 miljardiin tonnikilometriin vuonna 1933. Mutta se on vähän, liian vähän meidän taloudellemme.

En edes puhukaan autoliikenteestä, jossa autojen lukumäärä (kuorma- ja henkilöautojen) kohosi 8.800:sta vuonna 1913 117.800 autoon vuoden 1933 lopulla. Se on niin vähän kansantaloudellemme, että siitä on häpeä puhuakin.

Ei voi olla epäilystäkään siitä, etteivätkö nämä kaikki liikennemuodot voisi työskennellä paljoka paremmin, elleivät liikenne-elimet potisi tunnettua tautia, jota nimitetään byrokraattis-kansliamaiseksi johtamismetodiksi. Siitä syystä on sen lisäksi, että liikenteelle annetaan apua ihmisten ja varojen muodossa, juuritava liikenne-elimistä pois byrokraattis-kansliamainen suhtautuminen asioihin ja saatava ne operatiivisemmiksi.

Toverit! Olemme päässeet siihen, että teollisuuden peruskysymykset on ratkaistu oikein ja teollisuutemme seisoo nyt lujasti jaloillaan. Olemme päässeet siihen, että myöskin maatalouden peruskysymykset on ratkaistu oikein ja että maataloutemme — sen me voimme sanoa suoraan — seisoo myöskin nyt lujasti jaloillaan. Mutta me voimme menettää nämä saavutukset, jos

tavaravaihtomme alkaa ontua, jos liikenne muuttuu punnukseksi jalkoihimme. Tavaravaihdon kehittäminen ja liikenteen jyrkkä parantaminen on sen vuoksi päiväjärjestyksessä oleva ja mitä ajankohtaisiin tehtävä, jota ratkaisematta me emme voi päästä eteenpäin.

III

PUOLUE

Siirryn kysymykseen puolueesta.

Tämä puoluekokous kulkee leninismin täydellisen voiton lipun alla, leniniläisvastaisten ryhmittymien jätteiden hävittämisen lipun alla.

On murskattu ja hajoitettu trotskilaisten leniniläisvastainen ryhmä. Sen järjestäjät maleksivat nyt ulkomailla porvarillisten puolueiden takapihoilla.

On murskattu ja hajoitettu leniniläisvastainen oikeistouklonistien ryhmä. Sen järjestäjät ovat jo aikoja sitten luopuneet mielipiteistään ja yrittävät nyt kaikin tavoin sovittaa syntejään puolueen edessä.

On murskattu ja hajoitettu natsionalistiuklonistien ryhmittymät. Niiden järjestäjät ovat joko lopullisesti sulautuneet yhteen interventioistiemigranttien kanssa tai tehneet katumuksen.

Näiden vallankumousvastaisten ryhmien kannattajien enemmistön on ollut pakko myöntää puolueen linja oikeaksi, ja tuo enemmistö on antautunut puolueen edessä.

Kun XV edustajakokouksessa⁷⁸ täytyi vielä todistella, että puolueen linja on oikea, ja taistella tunnettuja leniniläisvastaisia ryhmittymiä vastaan ja

XVI edustajakokouksessa piti antaa viimeisiä iskuja näiden ryhmittymien viimeisille kannattajille, niin tässä puoluekokouksessa ei tarvitse mitään todistella eikä kai ketään iskeäkään. Kaikki näkevät, että puolueen linja on voittanut. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

On voittanut maamme teollistamisen politiikka. Sen tulokset ovat nyt kaikille silmännähtävät. Mitä voidaan sanoa tätä tosiasiaa vastaan?

On voittanut kulakiston likvidoimisen ja yleisen kollektivisoinnin politiikka. Senkin tulokset ovat kaikille silmännähtävät. Mitä voidaan sanoa tätä tosiasiaa vastaan?

Maamme kokemusten pohjalla on todistettu, että sosialismin voitto yhdessä erillisessä maassa on täysin mahdollinen. Mitä voidaan sanoa tätä tosiasiaa vastaan?

On ilmeistä, että kaikki nämä saavutukset ja ennen kaikkea viisivuotissuunnitelman voitto ovat lopullisesti masentaneet ja lyöneet murskaksi kaikki leniniläisvastaiset ryhmittymät.

On myönnettävä, että puolue on nyt eheämpi ja yhtenäisempi kuin koskaan aikaisemmin. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia.)

1. AATTEELLIS-POLIITTISEN JOHTAMISEN KYSYMYKSIÄ

Mutta merkitseekö tämä, että taistelu on päättynyt ja että sosialismin jatkuva hyökkäys tulee tarpeettomaksi?

Ei, se ei merkitse sitä.

Merkitseekö se, että meillä on puolueessa kaikki parhain päin, että minkäänlaisia poikkeamia ei siinä enää tule olemaan ja että nyt voidaan siis jo levätä laakeriseppelillä?

Ei, se ei merkitse sitä.

Puolueen viholliset, kaikenkarvaiset opportunistit, kaikenlaiset natsionalistiuklonistit on lyöty hajalle. Mutta niiden ideologian jätteet elävät vielä puolueen eräiden jäsenten mielissä ja antavat usein tietää olemassaolostaan. Puoluetta ei saa pitää jonain ympäröivistä ihmisistä irrallaan olevana. Se elää ja toimii ympäristönsä keskuudessa. Ei ole ihme, että puolueeseen tunkeutuu usein ulkopuolelta epäterveitä mielialoja. Ja maaperää tällaisille mielialoille epäilemättä maassamme on, vaikkapa vain siitä syystä, että meillä yhä vieläkin on niin kaupungissa kuin maaseudullakin eräitä väestön välikerroksia, jotka pitävät yllä tällaisia mielialoja.

Puolueemme XVII konferenssi⁷⁹ sanoi, että tärkeimpiin poliittisiin tehtäviin toista viisivuotissuunnitelmaa toteutettaessa kuuluu „kapitalismin jätteiden voittaminen taloudessa ja ihmisten tietoisuudessa“. Se on aivan oikea ajatus. Mutta voidaanko sanoa, että me olemme jo voittaneet kaikki kapitalismin jätteet taloudessa? Ei, sitä ei voida sanoa. Sitä vähemmän voidaan sanoa, että olemme voittaneet kapitalismin jätteet ihmisten tietoisuudessa. Sitä ei voida sanoa paitsi siitä syystä, että ihmisten tietoisuus jää kehityksessään jälkeen heidän taloudellisesta asemastaan, myöskään siitä syystä, että yhä vieläkin on olemassa kapitalistinen ympäristö, joka yrittää elvyttää ja pitää yllä kapitalismin jätteitä taloudessa ja ihmisten

tietoisuudessa Neuvostoliitossa ja jota vastaan meidän, bolshevikkien, on koko ajan pidettävä ruuti kuivana.

Ymmärrettävää on, että nämä jätteet eivät voi olla olematta otollisena maaperänä hajallelyötyjen leniniläisvastaisten ryhmien ideologian elpymiselle puolueemme yksityisten jäsenten mielessä. Lisätäkää tähän puolueemme jäsenten enemmistön ei varsin korkea teoreettinen taso, puolue-elinten heikko ideologinen työ, puolueemme toimihenkilöiden suuri, puhtaasti käytännöllisen työn taakka, joka ei anna heille tilaisuutta täydentää teoreettista tietovarastoaan,— niin te ymmärrätte, mistä johtuu se sekavuus puolueemme joidenkin jäsenten mielissä monissa leninismien kysymyksissä, joka usein tunkeutuu painettuun sanaamme ja joka helpottaa hajallelyötyjen leniniläisvastaisten ryhmien ideologian jätteiden elpymistä.

Juuri tästä syystä ei voida sanoa, että taistelu on päättynyt ja että sosialismin hyökkäyspolitiikkaa ei enää tarvita.

Voitaisiin mainita useita leninismien kysymyksiä ja osoittaa niiden perusteella, kuinka sitkeähenkisiä vielä ovat hajallelyötyjen leniniläisvastaisten ryhmien ideologian jätteet eräiden puolueemme jäsenten keskuudessa.

Ottakaamme esimerkiksi kysymys luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisesta. XVII puoluekonferenssi sanoi, että me olemme menossa luokattoman, sosialistisen yhteiskunnan luomiseen. Ymmärrettävää on, että luokaton yhteiskunta ei voi tulla, niin sanoakseni, itsestään. Se täytyy valloittaa ja rakentaa kaikkien työtätekevien ponnistuksilla — lujittamalla proletariaatin diktatuurin elimiä, kehittämällä

luokkataistelua, hävittämällä luokat, hävittämällä kapitalististen luokkien jätteet, taisteluissa sekä sisäisiä että ulkoisia vihollisia vastaan.

Asia lienee selvä.

Ja kuitenkin, kenellepä ei olisi tunnettua, että tämän leninismän selvän ja alkeellisen teesin julistaminen on synnyttänyt melko suurta sekavuutta mielissä ja epäterveitä mielialoja puolueemme jäsenten erään osan keskuudessa? Teesin meidän etenemistämme luokatonta yhteiskuntaa kohti, joka teesi oli esitetty tunnuksena, he ymmärsivät luonnonvoimaiseksi prosessiksi. Ja he laskivat näin: kun kerran on luokaton yhteiskunta, niin siis voidaan heikentää luokkataistelua, voidaan heikentää proletariaatin diktatuuria ja yleensä tehdä loppu valtiosta, jonka kumminkin täytyy lähitulevaisuudessa kuolla pois. Ja he joutuivat vasikkamaisen hurmion valtaan odottaessaan, että kohta ei tule olemaan mitään luokkia,—eikä tule siis olemaan luokkataisteluakaan, ei siis tule olemaan huolta eikä levottomuutta, voidaan siis panna aseet sivuun ja lähteä levolle—vetelemään unia luokattoman yhteiskunnan tuleamista odotellessa. (Yleistä naurua koko salissa.)

On aivan ilmeistä, että tämä sekavuus mielissä ja nämä mielialat muistuttavat yhtä selvästi kuin kaksi vesipisaraa muistuttaa toisiaan niitä oikeistouklonistien tunnettuja käsityksiä, joiden mukaan vanhan täytyy itsestään kasvaa uuteen ja eräänä kauniina päivänä olemme huomaamattamme saapuneet sosialistiseen yhteiskuntaan.

Kuten näette, hajallelyötyjen leniniläisvastaisten ryhmien ideologian jätteet ovat täysin kykeneviä

elpymään eivätkä ne ole vielä läheskään menettäneet sitkeähenkisyyttään.

Ymmärrettävää on, että jos tämä sekavuus käsi-tyksissä ja nämä epäbolshevistiset mielialat valtaisivat puolueemme enemmistön, niin puolue tulisi demobilisoiduksi ja aseistariisutuksi.

Ottakaamme edelleen tarkasteltavaksemme kysymys maatalousarttelista ja maatalouskommuunista. Nyt kaikki myöntävät, että artteli on nykyisissä oloissa kolhoosiliikkeen ainoa oikea muoto. Ja se on täysin ymmärrettävää: a) artteli yhdistää oikealla tavalla kolhoosilaisten henkilökohtaiset elinedut heidän yhteiskunnallisiin etuihinsa; b) artteli sopeuttaa onnistuneesti yksilölliset elinedut yhteiskunnallisiin etuihin helpottaen siten eilispäivän yksilötilonpoikien kasvatamista kollektivismin hengessä.

Eroitukseksi arttelista, jossa on yhteiskunnallistettu ainoastaan tuotantovälineet, on kommuuneissa viime aikoihin asti yhteiskunnallistettu paitsi tuotantovälineitä myöskin jokaisen kommuunin jäsenen henkilökohtaiset elinehdot, s.o. kommuunin jäsenillä eroitukseksi arttelin jäsenistä ei ole ollut henkilökohtaisessa hallinnassaan siipikarjaa, pikkukarjaa, lehmää, viljaa, maapalstaa asuinrakennuksen ympärillä. Se merkitsee, että kommuuneissa jäsenten henkilökohtaisia elinetuja ei ole otettu huomioon ja yhdistetty yhteiskunnallisiin etuihin, vaan ne ovat pikemminkin tulleet näiden tukahduttamiksi pikkuporvarillisen tasanjaon nimessä. Ymmärrettävää on, että tämä seikka on kommuunien kaikkein heikoin puoli. Tämä oikeastaan selittääkin sen, että kommuunit eivät ole suuresti levinneet ja että niitä tavataan vain yksikköinä tai kymmeninä.

Samasta syystä, säilyttääkseen olemassaolonsa ja välttyäkseen luhistumiselta, on kommuunien ollut pakko luopua henkilökohtaisten elinehtojen yhteiskunnallistamisesta, ne ovat alkaneet työskennellä ottaen käytäntöön työpäivänormit, ovat alkaneet jakaa viljaa jäsenilleen, sallivat siipikarjan, pikkukarjan, lehmän y.m. henkilökohtaisen omistuksen. Mutta siitä seuraa, että kommuunit ovat tosiasiallisesti siirtyneet arttelien asemaan. Eikä siinä ole mitään pahaa, sillä sitä vaativat joukkoluontoisen kolhoosiliikkeen terveen kehityksen edut.

Tämä ei tietenkään merkitse, että kommuuni on yleensä tarpeeton, että se ei ole enää kolhoosiliikkeen korkein muoto. Ei, kommuuni on tarpeen ja se on tietysti kolhoosiliikkeen korkein muoto, mutta ei nykyinen kommuuni, joka on syntynyt kehittymättömän tekniikan ja tuotteiden riittämättömyyden pohjalla ja joka itse siirtyy arttelin asemaan, vaan tuleva kommuuni, joka syntyy kehittyneemmän tekniikan ja tuotteiden runsauden pohjalla. Nykyinen maatalouskommuuni on syntynyt heikosti kehittyneen tekniikan ja tuotteiden riittämättömyyden pohjalla. Tämä oikeastaan selittääkin sen, että se on harjoittanut tasanjakoa ja vähän välittänyt jäsentensä henkilökohtaisista elineduista, minkä vuoksi sen on nyt pakko siirtyä arttelin asemaan, jossa järkevällä tavalla yhdistyvät kolhoosilaisten henkilökohtaiset ja yhteiskunnalliset edut. Tuleva kommuuni nousee kehittyneestä ja vauraasta arttelista. Tuleva maatalouskommuuni syntyy silloin, kun arttelin pelloilla ja farmeissa on runsaasti viljaa, karjaa, siipikarjaa, vihanneksia ja kaikkia muita tuotteita, kun

arttelien yhteydessä on mekanisoituja pesulaitoksia, uudenaikaisia keittiöitä ja ruokaloita, leipätehtaita j.n.e., kun kolhoosilainen näkee, että hänen on edullisempaa saada lihaa ja maitoa farmilta kuin pitää omaa lehmää ja pikkukarjaa, kun kolhoosilaisnainen näkee, että hänen on edullisempaa syödä ruokalassa, ottaa leipä leipätehtaalta ja saada pesty pyykki yhteisestä pesulaitoksesta kuin itse askarrella näissä töissä. Tuleva kommuuni syntyy kehittyneemmän tekniikan ja kehittyneemmän arttelin pohjalla, tuotteiden runsauden pohjalla. Milloin se tulee? Ei tietenkään pian. Mutta se tulee. Olisi rikollista keinoitekoisesti jouduttaa arttelin muuttumisprosessia tulevaksi kommuuniksi. Se sekottaisi kaikki kortit ja helpottaisi vihollistemme asiaa. Prosessin, jossa artteli muuttuu tulevaksi kommuuniksi, täytyy tapahtua vähitellen, sitä mukaa kuin kaikki kolhoosilaistalonpojat vakuuttuvat tällaisen muuttumisen välttämättömyydestä.

Sellainen on kysymys arttelista ja kommuunista.

Asian luulisi olevan selvän ja melkein alkeellisen.

Ja kuitenkin puolueen jäsenten erään osan keskuudessa on melkoista sekavuutta tässä kysymyksessä. He ovat sitä mieltä, että puolue, julistaessaan arttelin kolhoosiliikkeen perusmuodoksi, on loitonnut sosialismista, perääntynyt takaisin kommuunista, kolhoosiliikkeen korkeimmasta muodosta — alempaan. Herää kysymys: mistä syystä? Kuulemma siitä syystä, että arttelissa ei ole yhdenvertaisuutta, koska siellä säilyy eroavaisuus arttelin jäsenten tarpeissa ja henkilökohtaisessa elämässä, kun taas kommuunissa on yhdenvertaisuus, sillä siellä on tasattu sen jäsenten

sekä tarpeet että henkilökohtaiset elinehdot. Mutta ensinnäkään meillä ei ole enää sellaisia kommuuneja, joissa vallitsisi taseus, tasanjako tarpeiden ja henkilökohtaisten elinehtojen alalla. Käytäntö on osoittanut, että kommuunit olisivat varmasti joutuneet turmioon, jos ne eivät olisi luopuneet tasanjaosta ja siirtyneet tosiasiallisesti arttelin asemaan. Ei ole siis mitään syytä vedota siihen, mitä ei ole enää olemassakaan. Toiseksi, jokaiselle leniniläiselle on tunnettua, jos hän on oikea leniniläinen, että taseus tarpeiden ja henkilökohtaisten elinehtojen alalla on taantumuksellista, pikkuporvarillista tolkuttomuutta, joka sopii jonkin muinaisen askeettien lahkon arvolle, mutta ei marxilaisesti järjestetyn sosialistisen yhteiskunnan arvolle, sillä ei voida vaatia, että kaikilla ihmisillä olisi yhtäläiset tarpeet ja yhtäläinen maku, että kaikki ihmiset henkilökohtaisessa elämässään eläisivät saman mallin mukaan. Ja lopuksi: eikö työläisten keskuudessa säily eroavaisuus sekä tarpeissa että heidän henkilökohtaisessa elämässäänkin? Merkitseekö tämä, että työläiset ovat kauempana sosialismista kuin maatalouskommuunien jäsenet?

Nuo henkilöt nähtävästi luulevat, että sosialismi vaatii tasanjakoa, yhteiskunnan jäsenten tarpeiden ja henkilökohtaisten elinehtojen tasaamista. On sanomatakin selvää, että tuolla olettamuksella ei ole mitään yhteistä marxilaisuuden, leninismien kanssa. Marxilaisuus ei käsitä yhdenvertaisuudella tasoitusta henkilökohtaisten tarpeiden ja elinehtojen alalla, vaan luokkien hävittämistä, s.o.: a) kaikkien työtätekevien yhtäläistä vapauttamista riistosta sen jälkeen, kun kapitalistit on kukistettu ja pakkoluovutettu,

b) tuotantovälineiden yksityisomistuksen yhtäläistä poistamista kaikilta sen jälkeen, kun ne on luovutettu koko yhteiskunnan omaisuudeksi, c) yhtäläistä velvollisuutta kaikille tehdä työtä kykyjensä mukaan ja yhtäläistä oikeutta kaikille työtätekeville saada siitä työnsä mukaan (sosialistinen yhteiskunta), d) yhtäläistä velvollisuutta kaikille tehdä työtä kykyjensä mukaan ja yhtäläistä oikeutta kaikille työtätekeville saada siitä tarpeidensa mukaan (kommunistinen yhteiskunta). Tällöin marxilaisuus pitää lähtökohtanaan sitä, että ihmisten maku ja tarpeet eivät ole eivätkä voi olla yhtäläiset laadultaan eikä määrältään, ei sosialismin kaudella eikä kommunismin kaudella.

Sellainen on marxilainen käsitys yhdenvertaisuudesta.

Mitään muuta yhdenvertaisuutta marxilaisuus ei ole tunnustanut eikä tunnusta.

Jos tästä tehdään sellainen johtopäätös, että sosialismi vaatii tasanjakoa, yhteiskunnan jäsenten tarpeiden tasaamista, heidän makunsa ja henkilökohtaisten elinehtojensa tasaamista, että marxilaisten suunnitelman mukaan on kaikkien käytävä yhtäläisissä puvuissa ja syötävä yhtäläisiä ruokia ja yhtä suurina annoksina, niin se on typeryyttä ja marxilaisuuden parjaamista.

On jo aika käsittää, että marxilaisuus on tasanjaon vihollinen. Jo „Kommunistisen puolueen manifestissa“ Marx ja Engels ruoskivat alkeellista utopistista sosialismia nimittäen sitä taantumukselliseksi, koska se saarnasi „yleistä asketismia ja karkeaa tasaamista“⁸⁰. Engels omisti „Anti-Dühringissään“ kokonaisen luvun „radikaalisen tasaamissosialismin“

ruoskivalle arvostelulle, minkä „socialismin“ Dühring oli esittänyt vastapainoksi marxilaiselle socialismille.

„Proletaarisen yhdenvertaisuusvaatimuksen todellinen sisältö“, sanoi Engels, „on luokkien hävittämisen vaatimus. Jokainen yhdenvertaisuusvaatimus, joka menee tämän yli, johtaa kiertämättä mielettömyyteen“⁸¹.

Samaa sanoo Lenin:

„Engels oli tuhat kertaa oikeassa, kun hän kirjoitti: jos yhdenvertaisuudella käsitetään muuta kuin luokkien hävittämistä, niin se on mitä typerin ja mielettömin ennakkoluulo. Porvarilliset profesorit ovat tahtoneet yhdenvertaisuuskäsitteen johdosta saada todistetuiksi meidät syypäiksi siihen, että me muka tahdomme tehdä kaikki ihmiset yhtäläisiksi. Tästä mielettömyydestä, jonka he ovat itse keksineet, he ovat yrittäneet syyttää socialisteja. Mutta tietämättömyydessään he eivät ole tienneet, että socialistit — ja nimenomaan nykyisen tieteellisen socialismin perustajat Marx ja Engels — ovat sanoneet: yhdenvertaisuus on tyhjä fraasi, jos yhdenvertaisuudella ei ymmärretä luokkien hävittämistä. Luokat me tahdomme hävittää, siinä suhteessa me olemme yhdenvertaisuuden kannalla. Mutta jos väitämme voivamme tehdä kaikki ihmiset yhtäläisiksi keskenään, niin se on tyhjänpäiväinen fraasi ja intelligentin typerä keksintö“ (Leninin puhe „Kuinka kansaa petetään vapauden ja yhdenvertaisuuden tunnuksilla“, XXIV osa, s. 293—294⁸²).

Asia lienee selvä.

Porvarilliset kirjailijat kuvaavat mielellään marxilaisen socialismin vanhaksi tsaarinvallan aikaiseksi kasarmiksi, jossa kaikki on alistettu tasaamis-„periaatteelle“. Mutta marxilaiset eivät voi olla vastuussa porvarillisten kirjailijain tietämättömyydestä ja tylsyydestä.

On aivan ilmeistä, että tämä sekavuus joidenkin puolueen jäsenten käsityksissä marxilaiseen socialismiin nähden ja innostuminen maatalouskommuunien tasan-

jakotendensseihin muistuttaa kuin kaksi vesipisaraa toisiaan meidän fraasivasemmistolaisten tomppelimme pikkuporvarillisia käsityksiä, joilla maatalouskommunien ihannoiminen meni yhteen aikaan niin pitkälle, että he koettivat perustaa kommuuneja vieläpä tehtaisiinkin, missä ammattitaitoisten ja ammattitaidottomien työläisten, joista kukin työskenteli ammattialallaan, olisi pitänyt panna työpalkkansa yhteen ja jakaa se sitten tasan. Tunnettua on, millaista vahinkoa nämä „vasemmistolaisten“ tomppelien poikamaiset tasanjakoharjoittelut aiheuttivat teollisuudellemme.

Kuten näette, hajallelyötyjen puoluevastaisten ryhmien ideologian jätteet ovat aika sitkeähenkisiä.

Ymmärrettävää on, että jos nämä fraasivasemmistolaiset käsitykset olisivat päässeet voitolle puolueessa, niin puolue olisi lakannut olemasta marxilainen, ja kolhoosiliike olisi saatettu täydelleen epäjärjestykseen.

Tai tarkastelkaamme esimerkiksi tunnusta: „**kaikki kolhoosilaiset on tehtävä vauraksi**“. Tämä tunnus ei koske ainoastaan kolhoosilaistalonpoikia. Se koskee vielä enemmän työläisiä, sillä me tahdomme tehdä kaikki työläiset vauraksi,—sellaisiksi ihmisiksi, jotka elävät vaurasta ja täysin kulttuurista elämää.

Luulisi asian olevan selvän. Olisi ollut tarpeetonta kukistaa kapitalismia lokakuussa 1917 ja rakentaa sosialismia monien vuosien aikana, jos emme pääse siihen, että ihmiset eläisivät meillä yltäkylläisyydessä. Sosialismi ei merkitse kurjuutta ja puutetta, vaan kurjuuden ja puutteen lopettamista, vauraan ja kulttuurisen elämän järjestämistä yhteiskunnan kaikille jäsenille.

Mutta kuitenkin tämä selvä ja olemukseltaan alkeellinen tunnus on herättänyt puolueen jäsenten erään osan keskuudessa paljon neuvottomuutta, sekavuutta ja epäselvyyttä. Eikö tämä tunnus, sanovat he, ole palaamista vanhaan puolueen hylkäämään tunnukseen: „rikastukaa“? Jos kaikki tulevat vauraksi, jatkavat he, ja maalaisköyhälistö lakkaa olemasta, niin kehenkä me, bolshevikit, tulemme nojautumaan työssämme, miten me tulemme työskentelemään ilman köyhälistöä?

Tämä saattaa olla naurettavaakin, mutta tuollaisten naiivien ja leniniläisvastaisten käsitysten ilmeneminen puolueen jäsenten erään osan keskuudessa on ilmeinen tosiasia, jota ei voida olla huomioimatta.

Nuo ihmiset eivät ilmeisesti ymmärrä, että „rikastukaa“-tunnuksen ja tunnuksen „kaikki kolhoosilaiset on tehtävä vauraksi“ välillä on kokonainen kuilu. Ensinnäkin, rikastua voivat vain **erinäiset** henkilöt tai ryhmät, kun taas vauraan elämän tunnus ei koske erinäisiä henkilöitä tai ryhmiä, vaan **kaikkia** kolhoosilaistalonpoikia. Toiseksi, **erinäiset** henkilöt tai ryhmät rikastuvat alistaakseen muut ihmiset alaisikseen ja **riistääkseen** heitä, kun taas tunnus **kaikkien** kolhoosilaisten vauraasta elämästä tuotantovälineiden ollessa yhteiskunnallistettuja kolhooseissa, **tekee mahdottomaksi** ihmisten harjoittaman toisten ihmisten riiston. Kolmanneksi, „rikastukaa“-tunnus esitettiin uuden talouspolitiikan alkuvaiheessa, jolloin kapitalismi osaksi palautui, jolloin kulakit olivat voimissaan, jolloin maassamme oli vallitsevana yksilöllinen talonpoikais-talous ja kolhoositalous oli itumuodossaan, kun taas tunnus „kaikki kolhoosilaiset on tehtävä vauraksi“

esitettiin uuden talouspolitiikan viimeisessä vaiheessa, jolloin kapitalistiset ainekset teollisuudessa oli hävitetty, kulakit maaseudulla nujerrettu, yksilöllinen talonpoikaistalous työnnetty taka-alalle ja kolhoosit olivat muuttuneet maatalouden hallitsevaksi muodoksi. En edes puhukaan siitä, että tunnus „kaikki kolhoosilaiset on tehtävä vauraksi“ ei ole esitetty eristettynä, vaan erottamattomassa yhteydessä tunnukseen: „kolhoosit on tehtävä bolshevistiksi“.

Eikö ole selvää, että „rikastukaa“-tunnus merkitsi itse asiassa kehoitusta kapitalismin palauttamiseen, kun taas tunnus „kaikki kolhoosilaiset on tehtävä vauraksi“ merkitsee kehoitusta lyömään loppuun saakka kapitalismin viimeiset jätteet lujittamalla kolhoosien taloudellista voimaa ja muuttamalla kaikki kolhoosilaiset vauraksi työntekijöiksi? (Välihuutoja: „Oikein!“.)

Eikö ole selvää, että näillä tunnuksilla ei ole eikä voi olla mitään yhteistä keskenään? (Välihuutoja: „Oikein!“.)

Mitä tulee siihen, että ilman maalaisköyhälistön olemassaoloa ei muka ole ajateltavissa bolshevistinen työ eikä sosialismi, niin se on sellaista typeryyttä, että siitä on epämukava puhuakin. Leniniläiset nojautuvat maalaisköyhälistöön silloin, kun on kapitalistisia aineksia ja kun on köyhälistö, jota kapitalistit riistävät. Mutta kun kapitalistiset ainekset on tuhottu ja köyhälistö vapautettu riistosta, ei leniniläisten tehtävä ole siinä, että vakiinnutetaan ja säilytetään köyhyys ja köyhälistö, joiden olemassaolon edellytykset on jo hävitetty, vaan siinä, että köyhyys hävitetään ja köyhälistö kohotetaan vauraaseen elämään. Olisi

tyhmää ajatella, että sosialismi voidaan rakentaa kurjuuden ja puutteen perustalle, perustalle, jossa ihmisten henkilökohtaiset tarpeet supistetaan ja heidän elintasonsa alennetaan köyhälistön elintason mukaiseksi, köyhälistön, joka ei itsekään tahdo enää jäädä köyhälistöksi, vaan pyrkii ylöspäin vauraaseen elämään. Kenelle on tarpeen tällainen luvalla sanoen sosialismi? Se ei olisi sosialismia, vaan sosialismin irvikuva. Sosialismi voidaan rakentaa vain yhteiskunnan tuotantovoimien voimakkaan kasvun perustalle, tuotteiden ja tavarain runsauden perustalle, työtätekevien vauraan elämän perustalle, kulttuuritason voimakkaan kohoamisen perustalle. Sillä sosialismi, marxilainen sosialismi, ei merkitse henkilökohtaisten tarpeiden supistamista, vaan niiden kaikinpuolista laajentamista ja täyttä kehittymistä, se ei merkitse näiden tarpeiden tyydyttämisen rajoittamista tai niistä kieltäytymistä, vaan korkealla kulttuuritasolla olevien työtätekevien ihmisten kaikkien tarpeiden kaikinpuolista ja täydellistä tyydyttämistä.

Ei voi olla epäilystä siitä, etteikö tämä sekavuus eräiden puolueen jäsenten katsomuksissa köyhälistöön ja vauraaseen elämään nähden olisi fraasivasemmistolaisen tomppeliemme katsantokantojen heijastusta, niiden tomppelien, jotka ihannoivat maalaisköyhälistöä bolshevismin ikuisena tukena kaikissa ja kaikenlaisissa oloissa ja pitävät kolhooseja ankaran luokkataistelun tantereena.

Kuten näette, eivät hajallelyötyjen puoluevastaisien ryhmien ideologian jätteet ole tässäkään kysymyksessä yhä vielääkään menettäneet sitkeähenkisyytään.

On ymmärrettävää, että jos mainitunlaiset tempelimaiset käsitykset olisivat päässeet voitolle puolueessamme, niin kolhooseilla ei olisi ollut niitä menestyksiä, joita ne ovat saavuttaneet kahden viime vuoden aikana, vaan ne olisivat luhistuneet mitä lyhimässä ajassa.

Tai ottakaamme esimerkiksi **kansallisuuskysymys**. Tässäkin, kansallisuuskysymyksen alalla, samoin kuin muidenkin kysymysten alalla puolueen eräällä osalla on sekavuutta käsityksissä, mikä luo määrätyn vaaran. Puhuin kapitalismin jätteiden sitkeähenkisydestä. On huomautettava, että kapitalismin jätteet ihmisten tietoisuudessa ovat paljoo sitkeähenkisemmät kansallisuuskysymyksen alalla kuin millään muulla alalla. Ne ovat sitkeähenkisemmät, sillä niillä on hyvä mahdollisuus verhoutua kansallisuuspukuun. Monet luulevat, että Skrypnikin syntiinlankeemus on yksityistapaus, poikkeus säännöstä. Se ei ole totta. Skrypnikin ja hänen ryhmänsä syntiinlankeemus Ukrainassa ei ole poikkeustapaus. Samanlaisia hairahduksia on havaittavissa joillakin tovereilla muissakin kansallisissa tasavalloissa.

Mitä merkitsee poikkeama natsionalismiin — saman tekevää, onko kysymys poikkeamasta suurvenäläiseen natsionalismiin vaiko poikkeamasta paikalliseen natsionalismiin? Poikkeama natsionalismiin on työväenluokan internationalistisen politiikan mukaannuttamista porvariston natsionalistiseen politiikkaan. Poikkeama natsionalismiin heijastaa „oman“, „kansallisen“ porvariston yrityksiä kaivaa pois maaperää Neuvostojärjestelmän alta ja palauttaa kapitalismi. Kuten näette, molemmilla syrjäpoikkeamilla on yhteinen lähde. Se

on leniniläisestä internationalismista loittoneminen. Jos tahdotte suunnata tulen molempia poikkeamia vastaan, on ennen kaikkea tulitettava tätä lähdeä, on tulitettava niitä, jotka loittonevat internationalismista — samantekevää, onko kysymys poikkeamasta paikalliseen natsionalismiin vai poikkeamasta suurvenäläiseen natsionalismiin. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Kiistellään siitä, mikä poikkeama on päävaara, poikkeama suurvenäläiseen natsionalismiin vai poikkeama paikalliseen natsionalismiin? Nykyisissä oloissa tämä on muodollinen ja sen takia turha kiista. Olisi tyhmää antaa kaikkia aikoja ja kaikkia olosuhteita varten valmis resepti päävaarasta ja ei-päävaarasta. Sellaisia reseptejä ei yleensä ole olemassa. Päävaara on se poikkeama, jota vastaan on lakattu taistelemasta ja jonka näin ollen on annettu paisua valtiolliseksi vaaraksi. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Ukrainassa vielä aivan äskettäin ei poikkeama ukrainalaiseen natsionalismiin ollut päävaara, mutta kun lakattiin taistelemasta sitä vastaan ja annettiin sen paisua niin pitkälle, että se otti yhteyden interventionisteihin, tuli tästä poikkeamasta päävaara. Kysymystä päävaarasta kansallisuuskysymyksen alalla ei ratkaista joutavilla, muodollisilla kiistoilla, vaan kullakin hetkellä vallitsevan asiaintilan marxilaisella analyysillä ja niiden virheiden tutkimisella, joita tällä alalla on tehty.

Samaa on sanottava oikeisto- ja „vasemmisto“-poikkeamasta yleisen politiikan alalla. Tässä, samoin kuin muillakin aloilla, on paljon sekavuutta puolueemme yksityisten jäsenten käsityksissä. Joskus, kun taistel-

laan oikeistopoikkeamaa vastaan, jätetään „vasemmisto“-poikkeama rauhaan ja heikennetään taistelua sitä vastaan olettaen, että se on vaaraton tai vähän vaarallinen. Tämä on suuri ja vaarallinen virhe. Se on myönnytys „vasemmisto“-poikkeamalle, mikä on sopimatonta puolueen jäsenelle. Se on sitäkin sopimattomampaa, kun „vasemmistolaiset“ ovat viime aikoina lopullisesti luisuneet oikeistolaisten kannalle eivätkä oikeastaan enää lainkaan eroa heistä.

Me olemme aina väittäneet, että „vasemmistolaiset“ ovat niitä samoja oikeistolaisia, jotka verhoavat oikeistolaisuuttaan vasemmistolaisilla fraaseilla. Nyt „vasemmistolaiset“ itse vahvistavat oikeaksi tämän meidän väitteemme. Katsokaa trotskilaisen „Bulletiinin“ viimevuotisia numeroita. Mitä vaativat ja mitä kirjoittavat niissä herrat trotskilaiset, missä ilmenee heidän „vasemmistolainen“ ohjelmansa? He vaativat: neuvostotilojen hajoittamista, koska ne eivät muka kannata, kolhoosien suurimman osan hajoittamista, koska ne ovat muka keinotekoisia, kulakiston likvidoispolitiikasta luopumista, toimilupapolitiikkaan paluusta ja toimilupien antamista moniin teollisuuslaitoksiimme, koska ne muka eivät ole kannattavia.

Siinä on kurjien pelkurien ja antautujain ohjelma, kapitalismin Neuvostoliittoon palauttamisen vastavallankumouksellinen ohjelma!

Miten se eroaa äärimmäisten oikeistolaisten ohjelmasta? On selvää, ettei mitenkään. „Vasemmistolaiset“ ovat siis avoimesti yhtyneet oikeistolaisten vastavallankumoukselliseen ohjelmaan muodostaakseen heidän kanssaan blokin ja käydäkseen yhteistä taistelua puoluetta vastaan.

Miten voidaan tämän jälkeen sanoa, että „vasemistolaiset“ eivät ole vaarallisia tai ovat vähän vaarallisia? Eikö ole selvää, että ihmiset, jotka puhuvat sellaista järjettömyyttä, valavat vettä leninismin vanoutuneiden vihollisten myllyyn?

Kuten näette, tässäkin, puolueen linjalta poikkeamisten alalla,— saman tekevää, onko kysymys poikkeamista yleisessä politiikassa vai poikkeamista kansallisuuskysymyksessä,— ovat kapitalismin jätteet ihmisten tietoisuudessa, myöskin puolueemme yksityisten jäsenten tietoisuudessa melko sitkeähenkiset.

Siinä on eräitä vakavia ja ajankohtaisia aatteellis-poliittisen työmme kysymyksiä, joihin nähden puolueen eräissä kerroksissa on käsitysten epäselvyyttä, sekavuutta, vieläpä suoraa leninismistä loittonemistakin. Eivätkä nämä ole ainoita kysymyksiä, joiden valossa voitaisiin osoittaa puolueen eräiden jäsenten mielipiteissä vallitseva sekavuus.

Voidaanko tämän jälkeen sanoa, että meillä puolueessa on kaikki hyvin?

On selvää, että ei voida.

Tehtävämme aatteellis-poliittisen työn alalla:

- 1) Puolueen teoreettinen taso on kohotettava riittävän korkealle;
- 2) On vahvistettava ideologista työtä puolueen kaikissa renkaissa;
- 3) On harjoitettava väsymätöntä leninismin propagandaa puolueen riveissä;
- 4) On kasvatettava puoluejärjestöjä ja niitä ympäröivää puolueeseen kuulumatonta aktiivia leniniläisen internationalismin hengessä;

5) Ei ole hämättävä, vaan on arvosteltava rohkeasti eräiden toverien loittonemista marxismista-leninismistä;

6) On järjestelmällisesti paljastettava leninismille vihamielisten virtausten ideologia ja ideologian jätteet.

2. ORGANISATORISEN JOHTAMISEN KYSYMYKSIÄ

Olen puhunut saavutuksistamme. Olen puhunut puolueen linjan voitosta sekä kansantalouden ja kulttuurin alalla että leniniläisvastaisten ryhmittymien voittamisen alalla puolueessa. Olen puhunut voittomme maailmanhistoriallisesta merkityksestä. Se ei kuitenkaan merkitse, että voitto on saavutettu kaikkialla ja kaikessa ja että kaikki kysymykset on jo ratkaistu. Sellaisia menestyksiä ja voittoja ei yleensä ole olemassa. Ratkaisemattomia kysymyksiä ja kaikenlaisia puutteellisuuksia on meillä vielä paljon. Edessämme on suuri määrä tehtäviä, jotka vaativat ratkaisua. Mutta se merkitsee epäilemättä, että suurin osa kiireellisiä päiväjärjestyksessä olevia tehtäviä on jo ratkaistu menestyksellisesti, ja tässä mielessä puolueemme mitä suurin voitto on ilmeinen.

Mutta herää kysymys: miten tämä voitto saatiin aikaan, miten se saavutettiin käytännössä, millaisella taistelulla, millaisilla ponnistuksilla?

Jotkut luulevat, että ei tarvitse muuta kuin määritellä puolueen oikea linja, julistaa se kaikkien tietoon, esittää se yleisten teesien ja päätöslauselmien muodossa ja hyväksyä se yksimielisellä äänestyksellä, niin voitto tulee itsestään, niin sanoaksemme, omalla painollaan. Se on tietenkin väärin. Se on suuri ereh-

dys. Niin voivat ajatella vain parantumattomat byrokraatit ja kansliamiehet. Todellisuudessa nämä menestykset ja nämä voitot eivät ole tulleet itsestään, vaan ankarassa taistelussa puolueen linjan toteuttamisen puolesta. Voitto ei koskaan tule itsestään, — tavallisesti se pakotetaan tulemaan. Hyvät päätöslauselmat ja julistukset puolueen yleislinjan puolesta ovat vasta asian alku, sillä ne merkitsevät vain halua voittoa, mutta ei itse voittoa. Sen jälkeen, kun on annettu oikea linja, sen jälkeen, kun on annettu kysymyksen oikea ratkaisu, asian menestys riippuu organisatoorisesta työstä, taistelun järjestämisestä puolueen linjan toteuttamiseksi, ihmisten oikeasta valinnasta, johtavien elinten päätösten toimeenpanon valvonnasta. Ilman tätä puolueen oikea linja ja oikeat päätökset ovat vaarassa kärsiä vakavaa vahinkoa. Ja enemmänkin: sen jälkeen, kun on annettu oikea poliittinen linja, organisatorinen työ ratkaisee kaiken, myöskin itse poliittisen linjan kohtalon — sen toteuttamisen tai sen epäonnistumisen.

Todellisuudessa voitto saavutettiin ja valloitettiin käymällä järjestelmällistä ja ankaraa taistelua kaikenlaisia puolueen linjan toteuttamisen tiellä olleita vaikeuksia vastaan, voittamalla nämä vaikeudet, mobilisoimalla puolue ja työväenluokka voittamaan vaikeuksia, järjestämällä taistelua vaikeuksien voittamiseksi, erottamalla kelvottomat toimihenkilöt ja valitsemalla parhaita, jotka kykenevät taistelemaan vaikeuksia vastaan.

Mitä ovat nämä vaikeudet ja missä ne piilevät?

Nämä vaikeudet ovat järjestämistyömme vaikeuksia, organisatorisen johtamisemme vaikeuksia. Ne piile-

vät meissä itsessämme, johtavissa työntekijöissämme, järjestöissämme, puolue-, neuvosto-, talous-, ammattiliitto-, nuorisoliitto- ja kaikkien muiden järjestöjemme koneistoissa.

Täytyy ymmärtää, että puolue-, neuvosto-, talous- ja kaikkien muiden järjestöjemme sekä niiden johtajien voima ja arvovalta ovat nousseet ennenkuulumattoman korkealle. Ja juuri sen takia, että niiden voima ja arvovalta ovat nousseet ennenkuulumattoman korkealle, niiden työstä riippuu nyt kaikki tai melkein kaikki. Vetoaminen niin sanottuihin objektiivisiin olosuhteisiin ei ole oikeutettua. Sen jälkeen, kun useiden vuosien kokemus on vahvistanut puolueen poliittisen linjan oikeaksi eikä työläisten ja talonpoikien valmius tämän linjan kannattamiseen jätä enää mitään sijaa epäilyksille, — on niin sanottujen objektiivisten syiden merkitys supistunut vähimmäismäärään, samaan aikaan kun järjestöjemme ja niiden johtajien merkitys on tullut ratkaisevaksi, poikkeuksellisen suureksi. Mutta mitä tämä merkitsee? Se merkitsee, että yhdeksän kymmenesosaa vastuusta työssämme ilmenevistä vaillinaisuuksista ja puutteellisuuksista lankeaa tästä lähtien meille itsellemme ja vain meille eikä „objektiivisten“ ehtojen syyksi.

Meillä on puolueessa enemmän kuin kaksi miljoonaa jäsentä ja kandidaattia. Meillä on kommunistisessa nuorisoliitossa enemmän kuin neljä miljoonaa jäsentä ja kandidaattia. Meillä on enemmän kuin kolme miljoonaa työläis- ja talonpoikaiskirjeenvaihtajaa. Osoaviahimissa on yli 12 miljoonaa jäsentä. Ammattiliittoissa on yli 17 miljoonaa jäsentä. Näille järjestöille olemme kiitollisuudenvelassa menestyksistämme. Ja

jos tällaisten järjestöjen ja tällaisten mahdollisuuksien olemassaolosta huolimatta, jotka helpottavat menestysten saavuttamista, meillä on paljon puutteellisuuksia työssä ja suuri määrä vaillinaisuuksia, niin siihen syytä olemme vain me, meidän organisatorinen työemme, meidän huono organisatorinen johtamisemme.

Hallintokoneistojen byrokraattisuus ja kanslianäpertely; jaarittelu „johdosta yleensä“ elävän ja konkreettisen johtamisen asemesta; järjestöjen funktionaalinen rakenne ja henkilökohtaisen vastuun puute; henkilökohtaisen vastuun puute työssä ja tasaaminen palkkajärjestelmässä; täytäntöönpanon järjestelmällisen valvonnan puuttuminen; itsearvostelun pelko,—siinä ovat vaikeuksiemme lähteet, siinä piilevät nyt vaikeutemme.

Olisi naiivia ajatella, että nämä vaikeudet voidaan voittaa päätöslauselmien ja päätösten avulla. Byrokraatit ja kansliamiehet ovat jo kauan sitten saavuttaneet suuren kätevyuden taidossa osoittaa sanoissa uskollisuutta puolueen ja hallituksen päätöksille, mutta panna ne käytännössä veran alle. Voidaksemme voittaa nämä vaikeudet oli tehtävä loppu organisatorisen työemme jälkeenjäämisestä puolueen poliittisen linjan vaatimuksista, oli kohotettava organisatorisen johdon taso kansantalouden kaikilla aloilla poliittisen johdon tasolle, oli päästävä siihen, että organisatorinen työemme turvaisi puolueen poliittisten tunnusten ja päätösten käytännöllisen toteuttamisen.

Näiden vaikeuksien poistamiseksi ja menestysten saavuttamiseksi oli järjestettävä taistelu näiden vaikeuksien voittamiseksi, oli saatava työläis- ja talon-

poikaisjoukot mukaan tähän taisteluun, oli mobilisotava itse puolue, oli puhdistettava puolue ja talousjärjestöt epäluotettavista, epävarmoista, turmeltuneista aineksista.

Mitä tarvittiin tätä varten?

Meidän oli järjestettävä:

1) Itsekritiikin kehittäminen ja työssämme ilmevien puutteellisuuksien paljastaminen;

2) Puolue-, neuvosto-, talous-, ammattiliitto- ja nuorisoliittojärjestöjen mobilisoiminen taisteluun vaikeuksia vastaan;

3) Työläis- ja talonpoikaisjoukkojen mobilisoiminen taisteluun puolueen ja hallituksen tunnusten ja päästösten toteuttamisen puolesta;

4) Kilpailun ja iskuruuden kehittäminen työtätekevien keskuudessa;

5) Kone- ja traktoriasemien sekä neuvostotilojen poliittisten osastojen laaja verkosto sekä puolue- ja neuvostojohdon lähentäminen kylään;

6) Kansankomissariaattien, päähallintojen ja trustien pienentäminen ja taloudellisen johdon lähentäminen tuotantolaitokseen;

7) Yksilövastuuttomuuden lopettaminen työssä ja tasauksen poistaminen palkkajärjestelmästä;

8) „Funktionaalisen järjestelmän“ hävittäminen, henkilökohtaisen vastuunalaisuuden kohottaminen ja suunnanotto kollegioiden poistamiseen;

9) Toimeenpanon valvonnan voimaperäistäminen ja suunnanotto Keskuskontrollikomitean sekä Työläis- ja talonpoikaisinspektion uudestijärjestämiseen toimeenpanon valvonnan jatkuvan voimistamisen hengessä;

10) Ammattitaitoisten työntekijöiden siirtäminen kanslioista lähemmäksi tuotantoa;

11) Parantumattomien byrokraattien ja kansliamiesten paljastaminen ja karkoittaminen hallintokoneistoista;

12) Puolueen ja hallituksen päätösten rikkojain, asioiden kaunistelijain ja lavertelijain erottaminen toimistaan ja uuden väen nostaminen heidän sijalleen — toiminnan ihmisten, jotka kykenevät turvaamaan suoritettavaksi annetun työn konkreettisen johdon sekä puolue- ja neuvostokurin lujittamisen;

13) Neuvosto- ja talousjärjestöjen puhdistus ja niiden henkilökunnan supistaminen;

14) Lopuksi puolueen puhdistus epäluotettavista ja turmeltuneista henkilöistä.

Siinä ovat pääasiassa ne keinot, joita puolueen piti ottaa esille voittaakseen vaikeudet, kohottaakseen organisatoorisen työmme tason poliittisen johdon tasolle ja turvatakseen sillä tavoin puolueen linjan toteuttamisen.

Te tiedätte, että puolueemme Keskuskomitea on juuri näin suorittanutkin organisatiotyötään selostuskautena.

Keskuskomitea on pitänyt tässä ohjeenaan sitä Leninin nerokasta ajatusta, että tärkeintä organisaatiotyössä on **ihmisten valinta ja toimeenpanon valvonta.**

Ihmisten valinnasta ja niiden henkilöiden erottamisesta, jotka eivät ole täyttäneet heihin asetettuja toiveita, tahtoisin sanoa muutaman sanan.

Paitsi parantumattomia byrokraatteja ja kansliamiehiä, joiden poistamiseen nähden meillä ei ole minäkäänlaisia erimielisyyksiä, meillä on vielä kaksi toi-

mihenkilön tyyppiä, jotka jarruttavat työtämme, häiritsevät työtämme eivätkä päästä meitä kulkemaan eteenpäin.

Eräs toimihenkilön tyyppi on sellaiset henkilöt, joilla on ollut joitakin ansioita menneisyydessä, henkilöt, joista on tullut ylimyksiä, henkilöt, jotka ovat sitä mieltä, että puolue- ja neuvostolakeja ei ole kirjoitettu heitä varten, vaan hölmöjä varten. He ovat niitä samoja ihmisiä, jotka eivät katso velvollisuudekseen täyttää puolueen ja hallituksen päätöksiä ja jotka sillä tavoin hajoittavat puolue- ja valtiokurin perustuksia. Mitä he ajattelevat rikkoessaan puolue- ja neuvostolakeja? He luottavat siihen, että Neuvostovalta ei rohkene koskea heihin heidän vanhojen ansioidensa takia. Nämä pöyhistyneet ylimykset luulevat, että he ovat korvaamattomia ja että he voivat rankaisematta rikkoa johtavien elinten päätöksiä. Mitä on tehtävä tällaisille toimihenkilöille? Heidät on epäroimättä erotettava johtavilta paikoilta katsomatta heidän ansioihinsa menneisyydessä. (Väliluutoja: „Oikein!“.) Heidät on siirrettävä alempaan toimeen ja tämä on saatettava julkisuuteen sanomalehdissä. (Väliluutoja: „Oikein!“.) Se on välttämätöntä sitä varten, että voitaisiin poistaa korskeus näistä pöyhistyneistä byrokraattiylimyksistä ja saada heidät asettumaan. Se on välttämätöntä puolue- ja neuvostokurin lujittamiseksi kaikessa työssämme. (Väliluutoja: „Oikein!“. Suosionosoituksia.)

Ja nyt toisesta toimihenkilön tyypistä. Tarkoitin lavertelijain tyyppiä, sanoisin rehellisten lavertelijain tyyppiä (naurua), rehellisiä, Neuvostovallalle uskollisia ihmisiä, mutta sellaisia, jotka eivät kykene

johtamaan, jotka eivät kykene mitään järjestämään. Keskustelin viime vuonna erään tällaisen toverin kanssa, sangen kunnioitettavan toverin, mutta parantumattoman lavertelijan kanssa, joka kykenee hukkuttamaan laverteluun minkä elävän työn tahansa. Keskustelu oli tällainen.

Minä: Miten teillä on kylvöjen laita?

Hän: Kylvöjenkö, toveri Stalin? Me olemme mobilisoineet itsemme. (Naurua.)

Minä: Ja entä sitten?

Hän: Me olemme asettaneet kysymyksen hyvin terävästi. (Naurua.)

Minä: Ja entä edelleen?

Hän: Meillä on käänne, toveri Stalin, pian tulee käänne. (Naurua.)

Minä: Mutta kuitenkin?

Hän: Meillä on odotettavissa edistystä. (Naurua.)

Minä: No, mutta kuitenkin, miten teillä on kylvöjen laita?

Hän: Kylvöistä ei meillä toistaiseksi ole tullut mitään, toveri Stalin. (Yleistä naurua.)

Siinä on teille kuva lavertelijasta. He ovat mobilisoineet itsensä, he ovat asettaneet kysymyksen terävästi, heillä on sekä käänne että edistystä, mutta työ ei liikahda paikaltaan.

Aivan tarkalleen samoin kuin eräs ukrainalainen työmies luonnehti äskettäin erään järjestön tilaa, kun häneltä kysyttiin, onko tässä järjestössä olemassa linja: „Kuinkas muuten, linja... linja tietysti on, työtä ei vain näy“. (Yleistä naurua.) On ilmeistä, että myöskin tällä järjestöllä on omat rehelliset lavertelijansa.

Ja kun tällaisia lavertelijoita erotetaan toimistaan ja heidät lähetetään kauemmaksi operatiivisesta työstä, niin he levittelevät käsiään ja ovat ymmällä: „Minkä takia meidät erotetaan? Emmekö me ole tehneet kaikkea sitä, mitä asia vaatii, emmekö me ole kutsuneet koolle iskurien kokousta, emmekö me ole julistaneet iskurien konferenssissa puolueen ja hallituksen tunnuksia, emmekö me ole valinneet Keskuskomitean Politbyroota kokonaisuudessaan kunniapuhemiehistöön (yleistä naurua), emmekö me ole lähettäneet tervehdystä toveri Stalinille, — mitä te vielä tahdotte meiltä?“ (Yleistä naurua.)

Mitä on tehtävä näille parantumattomille lavertelijoille? Jos heidät jätetään operatiiviseen työhön, niin he voivat upottaa minkä elävän työn tahansa vesitettyjen ja loppumattomien puheiden ryöppyyn. On ilmeistä, että heidät on erotettava johtavilta paikoilta ja asetettava toiseen, ei operatiiviseen työhön. Lavertelijoiden paikka ei ole operatiivisessa työssä. (Välihuutoja: „Oikein!“. Suosionosoituksia.)

Miten Keskuskomitea on johtanut henkilöiden valintaa neuvosto- ja talousjärjestöihin ja miten se on suorittanut toimeenpanon valvonnan lujittamista, — sitä selostin jo lyhyesti. Yksityiskohtaisemmin teille selostaa toveri Kaganovitsh edustajakokouksen päiväjärjestyksen kolmannen kohdan yhteydessä.

Vastaisesta työstä toimeenpanon valvonnan vahvistamiseksi tahtoisin sanoa muutaman sanan.

Toimeenpanon valvonnan oikealla järjestämisellä on ratkaiseva merkitys taistelussa byrokratismia ja kanslianäpertelyä vastaan. Toteutetaanko johtavien järjestöjen päätökset vai panevatko byrokraatit ja

kansliamiehet ne veran alle? Toteutetaanko niitä oikein vai vääristelläänkö niitä? Työskenteleekö koneisto tunnollisesti ja bolshevistisesti vai jauhaako se tyhjää, — kaikesta tästä voidaan saada ajoissa selvä vain hyvin järjestetyn toimeenpanon valvonnan kautta. Hyvin järjestetty toimeenpanon valvonta on se valonheittäjä, joka auttaa valaisemaan koneiston työn tilaa minä aikana hyvänsä ja vetämään päivänvaloon byrokraatit ja kansliamiehet. Voidaan sanoa varmuudella, että yhdeksän kymmenesosaa meidän epäkohdistamme ja vaillinaisuuksistamme on selitettävissä oikein järjestetyn toimeenpanon valvonnan puuttumisella. Ei voi olla epäilystä siitä, etteikö tällaisen toimeenpanon valvonnan vallitessa epäkohdat ja vaillinaisuudet olisi varmasti tulleet ehkäistyiksi.

Mutta sitä varten, jotta toimeenpanon valvonta saavuttaisi päämääränsä, tarvitaan ainakin kahta ehtoa: ensiksi — että toimeenpanon valvonta olisi järjestelmällistä eikä aika-ajottaista, toiseksi — että puolue-, neuvosto- ja talousjärjestöjen kaikissa renkaissa toimeenpanon valvontaa eivät olisi johtamassa toisarvoiset henkilöt, vaan riittävän arvovaltaiset henkilöt, itse järjestöjen johtajat.

Toimeenpanon valvonnan oikealla järjestämisellä on kaikkein suurin merkitys johtaville keskuslaitoksille. Rakenteensa vuoksi Työläis- ja talonpoikaisinspektio ei voi tyydyttää hyvin järjestetyn toimeenpanon valvonnan vaatimuksia. Muutama vuosi sitten, jolloin taloudellinen työmme oli yksinkertaisempaa ja vähemmän tyydyttävää ja jolloin voitiin luottaa kaikkien kansankomissariaattien ja kaikkien talousjärjestöjen työn inspektoimisen mahdollisuuteen, Työ-

läis- ja talonpoikaisinspektio oli paikallaan. Mutta nyt, jolloin taloudellinen työmme on kasvanut ja tullut monimutkaisemmaksi ja jolloin ei enää ole välttämätöntä eikä mahdollista inspektoida sitä yhdestä keskuksista, on Työläis- ja talonpoikaisinspektio järjestettävä uudella tavalla. Meille ei ole nyt tarpeen inspektio, vaan keskuksen päätösten toimeenpanon valvonta, meille on nyt tarpeen keskuksen päätösten toimeenpanon kontrolli. Meille on nyt tarpeen sellainen järjestö, joka ei pyri asettamaan itselleen universaalista päämäärää — kaikkien ja kaiken inspektoimista, vaan joka voisi keskittää kaiken huomionsa kontrollityöhön, Neuvostovallan keskuselinten päätösten toteuttamisen valvontatyöhön. Tällaisena järjestönä voi olla vain Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvoston yhteydessä toimiva Neuvostokontrollikomitea, joka työskentelee Kansankomissaarien Neuvoston antamien tehtävien mukaan ja jolla on eri paikkakunnilla paikallisista elimistä riippumattomat edustajat. Ja jotta sillä olisi riittävä arvovalta ja jotta se voisi tarpeen vaatiessa asettaa edesvastuuseen kenet vastuunalaisista työntekijöistä tahansa, on välttämätöntä, että puolueen edustajakokous esittäisi Neuvostokontrollikomitean jäsenehdokkaat ja että Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvosto ja Toimeenpaneva Keskuskomitea vahvistaisivat heidät toimiinsa. Luulen, että vain tällainen järjestö voi lujittaa neuvostokontrollia ja neuvostokuria.

Mitä tulee Keskuskontrollikomiteaan, niin se, kuten tunnettua, oli muodostettu ennen kaikkea ja pääasiassa hajaannuksen ehkäisemiseksi puolueessa. Tiedätte, että hajaannuksen vaara meillä todellakin oli yhteen aikaan

olemassa. Tiedätte, että Keskuskontrollikomitean ja sen järjestöjen onnistui torjua hajaannuksen vaara. Mutta nyt meillä ei enää ole hajaannuksen vaaraa. Mutta sen sijaan meillä kaivataan nyt kipeästi sellaista järjestöä, joka voisi keskittää päähuomionsa puolueen ja sen Keskuskomitean päätösten toteuttamisen valvontatyöhön. Sellainen järjestö voi olla vain NKP(b):n Keskuskomitean yhteydessä toimiva Puoluekontrollikomitea, joka työskentelee puolueen ja sen Keskuskomitean antamissa tehtävissä ja jolla on eri paikkakunnilla paikallisista järjestöistä riippumattomat edustajat. Ymmärrettävää on, että tällaisella vastuunalaisella järjestöllä täytyy olla suuri arvovalta. Ja jotta sillä olisi riittävä arvovalta ja jotta se voisi asettaa edesvastuuseen jokaisen syyllistyneen vastuunalaisen työntekijän, myöskin Keskuskomitean jäseniä, on välttämätöntä, että tämän Komitean jäsenet voisi valita ja erottaa vain puolueen ylin elin — puolueen edustajakokous. Ei voi olla epäilystä siitä, etteikö tällainen järjestö tulisi olemaan täysin kykenevä turvaamaan puolueen keskuselinten päätösten toteuttamisen kontrollin ja lujittamaan puoluekuria.

Siten on organisatoorista johtamista koskevien kysymysten laita.

Tehtävämme organisatiotyön alalla ovat seuraavat:

- 1) Organisatiotyömme on vastedeskin sovitettava puolueen poliittisen linjan vaatimuksia vastaavaksi;
- 2) Organisatoorinen johto on kohotettava poliittisen johdon tasalle;
- 3) On päästävä siihen, että organisatoorinen johto turvaisi täydellisesti puolueen poliittisten tunnusten ja päätösten toteuttamisen.

* * *

Lopetan, toverit, toimintaselostuksen.

Mitä johtopäätöksiä siitä seuraa?

Nyt jo kaikki myöntävät, että meidän menestyksemme ovat suuret ja epätavalliset. Verrattain lyhyessä ajassa on maa siirretty teollistamisen ja kollektivisoimisen raiteille. Ensimmäinen viisivuotissuunnitelma on toteutettu menestyksellisesti. Se herättää ylpeyden tunnetta ja lujittaa uskoa omiin voimiin toimihenkilöissämme.

Se on tietenkin hyvä. Mutta menestyksillä on joskus varjopuolensakin. Ne synnyttävät joskus eräitä vaaroja, jotka voivat pilata koko asian, jos niiden annetaan kehittyä. On esimerkiksi olemassa se vaara, että eräiden tovereidemme pää voi mennä pyörälle tällaisista menestyksistä. Sellaisia tapauksia on meillä ollut, kuten tunnettua. On olemassa se vaara, että jotkut tovereistamme menestyksistä juopuneina pöyhistyvät lopullisesti ja alkavat tuuditella itseään uneen kerskuvilla lauluilla, sellaisilla kuin että „meille on nyt meri vain polveen asti“, „me voitamme kenet tahansa hatulla huitaisten“ j.n.e. Se ei ole suinkaan mahdotonta, toverit. Ei ole mitään vaarallisempaa kuin tuollaiset mielialat, sillä ne riisuvat puoluetta aseista ja demobilisoivat sen rivejä. Jos tuollaiset mielialat pääsevät vallitseviksi puolueessamme, niin kaikki menestyksemme voivat joutua alttiiksi tyhjiinraukeamisen vaaralle.

Olemme tietysti täyttäneet ensimmäisen viisivuotissuunnitelman menestyksellisesti. Se on totta. Mutta siihen ei asia pääty eikä voi päättyä, toverit. Edessä

on toinen viisivuotissuunnitelma, joka myöskin on täytettävä ja myöskin menestyksellisesti. Te tiedätte, että suunnitelmat täytetään taistelussa vaikeuksia vastaan, vaikeuksien voittamisen kulussa. Siis tulee vaikeuksia, tulee myöskin taistelua niitä vastaan. Toverit Molotov ja Kuibyshev selostavat teille toisen viisivuotiskauden suunnitelmaa. Heidän selostuksistaan saatte nähdä, miten suuria vaikeuksia meillä on voitettavana tämän valtavan suunnitelman toteuttamisessa. Siis puoluetta ei ole tuuditettava uneen, vaan kehitettävä siinä valppautta, sitä ei ole nukutettava, vaan pidettävä taisteluvalmiina, sitä ei ole aseistariisuttava, vaan aseistettava, sitä ei ole demobilisoidava, vaan pidettävä liikekannalla toisen viisivuotissuunnitelman toteuttamista varten.

Tästä seuraa ensimmäinen johtopäätös: ei **pidä** liikaa innostua saavutetuista menestyksistä eikä pöyhistyä.

Olemme saavuttaneet menestyksiä siitä syystä, että meillä on ollut oikea puolueen johtava linja ja olemme pystyneet järjestämään joukot tämän linjan toteuttamiseksi. Sanomattakin on selvää, että ilman näitä ehtoja ei meillä olisi niitä menestyksiä, joita meillä nyt on ja joista me olemme syystä ylpeitä. Mutta omata oikea linja ja kyetä toteuttamaan se — se on suuri harvinaisuus hallitsevien puolueiden elämässä.

Katsokaa ympärillä olevia maita: paljonko te löydätte hallitsevia puolueita, joilla on oikea linja ja jotka toteuttavat sitä? Oikeastaan sellaisia puolueita ei maailmassa nyt ole, sillä kaikki ne elävät ilman tulevaisuuden näköaloja, harhailevat pulan kaaoksessa

eivätkä näe tietä päästäkseen pois rämeiköistä. Vain meidän puolueemme tietää, mihin suuntaan asioita on johdettava, ja se johtaa niitä menestyksellisesti eteenpäin. Mitä puolueemme saa kiittää tästä etevämmyydestään? Sitä, että se on marxilainen puolue, leniniläinen puolue. Se saa kiittää sitä, että se pitää työssään ohjeenaan Marxin, Engelsin ja Leninin oppia. Ei voi olla epäilystä siitä, että niin kauan kun olemme uskollisia tälle opille, niin kauan kun osaamme käyttää tätä kompassia, meillä on menestystä työssämme.

Sanotaan, että Lännessä eräissä valtioissa on marxilaisuus jo hävitetty. Sanotaan, että sen on muka hävittänyt porvarillis-natsionalistinen virtaus, jota nimitetään fasismiksi. Se on tietenkin lorua. Niin voivat puhua vain henkilöt, jotka eivät tunne historiaa. Marxilaisuus on työväenluokan perusetujen tietteellinen ilmaisu. Jotta voitaisiin hävittää marxilaisuus, täytyy hävittää työväenluokka. Mutta työväenluokan hävittäminen on mahdotonta. On kulunut enemmän kuin kahdeksankymmentä vuotta siitä, kun marxilaisuus astui areenalle. Tänä aikana ovat kymmenet ja sadat porvarilliset hallitukset koettaneet hävittää marxilaisuutta. Ja kuinka on käynyt? Porvarilliset hallitukset ovat tulleet ja menneet, mutta marxilaisuus on säilynyt. (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Enemminkin, marxilaisuus on päässyt siihen, että se on saanut täyden voiton kuudennella osalla maapalloa, ja se on saanut voiton juuri siinä maassa, jossa marxilaisuutta pidettiin lopullisesti tuhottuna. (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Ei voida pitää sattumana sitä, että maa, jossa marxilaisuus on saavuttanut täyden voiton, on nyt ainoa

maa maailmassa, joka ei tunne pulia eikä työttömyyttä, silloin kun kaikissa muissa maissa, siis myöskin fasismin maissa, on jo neljä vuotta vallinnut pula ja työttömyys. Ei, toverit, se ei ole sattuma. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Niin, toverit, me saamme menestyksistämme kiittää sitä, että olemme työskennelleet ja taistelleet Marxin, Engelsin, Leninin lipun alla.

Tästä seuraa toinen johtopäätös: on oltava loppuun asti uskollisia Marxin, Engelsin, Leninin suurelle lipulle. (Suosionosoituksia.)

Neuvostoliiton työväenluokka on voimakas ei vain sen vuoksi, että sillä on taisteluissa koeteltu leniniläinen puolue. Edelleen, se on voimakas ei vain sen vuoksi, että sillä on työtätekevien talonpoikien miljoonajoukkojen kannatus. Se on voimakas vielä sen vuoksi, että sitä kannattaa ja auttaa maailman proletariaatti. Neuvostoliiton työväenluokka on maailman proletariaatin osa, sen etujoukko, ja meidän tasavaltamme on maailman proletariaatin luomus. Ei voi olla epäilystä, että jos sillä ei olisi kapitalististen maiden työväenluokan kannatusta, niin se ei olisi voinut pitää valtaa käsissään, se ei olisi voinut turvata sosialistisen rakennustyön edellytyksiä — siis sillä ei olisi niitä menestyksiä, joita sillä nyt on. Neuvostoliiton työväenluokan kansainväliset yhteydet kapitalististen maiden työläisiin, Neuvostoliiton työläisten veljesliitto kaikkien maiden työläisten kanssa, — siinä on yksi Neuvostojen Tasavallan voiman ja mahtavuuden kulmakiviä. Lännessä työläiset sanovat, että Neuvostoliiton työväenluokka on maailman proletariaatin iskuprikaati. Se on oikein hyvä. Se merkitsee, että maail-

man proletariaatti on edelleenkin valmis kannattamaan Neuvostoliiton työväenluokkaa voimiensa ja mahdollisuuksiensa mukaan. Mutta tämä asettaa meille vakavia velvollisuuksia. Se merkitsee, että meidän on näytettävä työllämme, että ansaitsemme kaikkien maiden proletaarien iskuprikaatin kunniaakkaan nimen. Se velvoittaa meitä työskentelemään entistä paremmin ja taistelemaan entistä paremmin sosialismin lopullisen voiton puolesta maassamme, sosialismin voiton puolesta kaikissa maissa.

Tästä seuraa kolmas johtopäätös: on oltava loppuun asti uskollisia proletaarisen internationalismin asialle, kaikkien maiden proletaarien veljesliiton asialle. (Suosionosoituksia.)

Sellaiset ovat johtopäätökset.

Eläköön Marxin, Engelsin, Leninin suuri ja voittamaton lippu! (Myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia koko salissa. Edustajakokous panee toimeen kunnianosoituksen toveri Stalinille. Lauletaan „Internationale“. Hymnin jälkeen kunnianosoitustoistuu uudella voimalla. Huudahduksia: „Hurraa Stalinille!“, „Eläköön Stalin!“, „Eläköön puolueen Keskuskomitea!“)